

Giới thiệu Hạnh Phúc Tắc Đường

Truyện Hạnh Phúc Tắc Đường của tác giả Tieuyen210 là câu chuyện ngôn tình hay với những hình ảnh mới mẻ và ngôn từ dễ hiểu, các nhân vật chính được khắc họa đậm chắc hẳn sẽ để lại nhiều ấn tượng trong lòng bạn đọc. Một cô gái mang trong mình những khuyết điểm không thể nào che dấu nên cô lựa chọn trốn tránh tất cả, tự giam mình trong thế giới của chính mình.

Một chàng đứng chuẩn soái ca mang trong mình tình yêu và sự nhớ nhung với người vợ quá cố.

Hai con người, hai thế giới nhưng duyên phận đã đưa họ đến bên nhau để cùng nhau vượt qua những nỗi đau của quá khứ và bước đến theo đuổi hạnh phúc của chính mình ở hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tắc Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mở đầu

Renng! Reng! Reng!

Cô đưa tay tắt chuông đồng hồ báo thức, lê thân thể mệt mỏi rời giường. Tối qua, cô thức đến 2h sáng để dịch sách cho nhà xuất bản nên ngủ trễ nhưng bây giờ lại phải dậy sớm để đi đến thăm các em nhỏ trong nhà tình thương Thiên Sứ.

Cô tên Lê Trần Phương Vi, năm nay 27 tuổi, ba mẹ đã mất hiện tại đang sống một mình. Cô là một người phiên dịch các loại sách. Có rất nhiều người đều hỏi tại sao cô lại sống một mình, tất cả đều có lý do của nó hết. Chuyện kể cũng dài nếu muốn kể thì phải bắt đầu từ năm cô bảy tuổi.

Hai mươi năm trước.

Nhà cô thì ở quê, kinh tế gia đình thì cũng không khá giả gì, Mẹ cô mất từ lúc cô mới sinh vì mẹ sinh khó, năm cô 5 tuổi ba cô cưới vợ. Người mẹ kế cũng có một người con gái riêng kém cô một tuổi,. Ban ngày ba đi làm, bà ta thì ở nhà làm nội trợ để cô trông em.

“Hu...Hu...Hu...”

“Mày lại dành đồ chơi rồi đánh em phải không, Mày dám đánh con tao hả ” nói rồi bà lại tát lên khuôn mặt cô in hằn năm dấu tay. Cô không khóc vì khóc bà ta sẽ đánh nữa. Cô bị bà mẹ kế đánh cô cũng cả năm nay rồi nhưng vì sợ nên cô không nói với ba.

“Còn trừng mắt ra nhìn hả! Tao đã nói không được đánh nó, trông nó mà, nuôi mày chẳng được lợi gì cả chỉ tổ tốn của thôi” bà ta nói một câu thì đánh cô một cái.

Bà mẹ kế này lật mặt còn hơn cả lật sách, lúc có ba cô ở nhà thì cung chiều cô hết mực nhưng khi ba cô vắng nhà thì hết là rồi lại đánh, nhiều lần còn nhốt cô trong nhà tắm khi đó cô sợ khóc khan cả tiếng nhưng rồi cũng có ai nghe đâu nên từ đó cô không bao giờ khóc trước mặt bà ta nữa.

Đến năm cô mười sáu tuổi thì ba bị tai nạn qua đời, người mẹ kế này lộ rõ nguyên hình của mình, ném cô cho người cô út của cô nuôi dưỡng. Năm đó cô út đưa vào thành phố khác sinh sống tránh xa cái nơi hành hạ cô suốt chín năm đó. Một cô gái ba mươi tuổi vừa đi làm vừa chăm sóc cho đứa cháu cũng coi như là một bà mẹ đơn thân, mọi chuyện không hề đơn giản như vậy mỗi lần nghĩ đến chuyện đó thì cô càng yêu cô út hơn. Cô út là người mà nuôi nấng thương yêu cô nhất, sau này cô út phải có chồng và sinh em bé nên khi năm cô mười chín tuổi đã chuyển ra ngoài sống, cùng thành phố nên cô cũng thường ghé nhà cô út chơi.

Đến nay cũng gần hai mươi năm nhưng cô vẫn không thể nào quên được những ngày bị hành hạ đó, từ những hành hạ đó mà cô bị trầm cảm một thời gian khá dài, không dám tiếp xúc với người lạ, lại sợ bóng tối, trên người cô vẫn còn những vết sẹo bị hành hạ.

Sau này cô cũng có đến các bác sĩ tâm lý chữa trị nhưng ác mộng vẫn là ác mộng không thể nào thoát ra được. Nỗi ám ảnh đó đã theo cô đến tận hôm nay.

Bởi những chương ngại tâm lý mà cô không có học đại học, cô chỉ học trực tuyến rồi tự mày mò và một phần là học từ chồng của cô út. Chồng cô út là một giáo sư đại học khoa tiếng nhật của trường đại học Z.

Cô cũng chọn cho mình một công việc mà không tiếp xúc với người lạ nhiều, đó là phiên dịch sách, một công việc lý tưởng cho người nhút nhát, một người muốn làm trạch nữ như cô.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tắc Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Cô và anh gặp nhau thật tình cờ vì một lần đụng phải nhau nhưng vì một lần va chạm đó mà sợi dây duyên phận đã nối hai con người tưởng như vô duyên vô phận lại với nhau.

Cô vì giúp một người phụ nữ vì tai nạn giao thông nên phải theo chị ấy vào bệnh viện.

“Bệnh nhân cần nhập viện nên mong cô đi là thủ tục nhập viện cho cô ấy”

“Nhưng mà cô y tá, con không phải là người nhà của chị ấy thì làm sao giờ ạ?”

“Vậy thì cô nên gọi cho người nhà của cô ấy đến để làm thủ tục với lại” cô y tá đánh giá cô từ trên xuống dưới một cô gái cũng được xem là dễ nhìn và có phần nhút nhát, cô còn mặc chiếc áo somi bị dính máu mà vẫn ngồi run run chờ ở ngoài phòng phẫu thuật hơn ba tiếng đồng hồ mà chưa thay ra “Cô nên đi thay chiếc áo dính đầy máu đó ra đi kéo dọ những bệnh nhân khác, để tôi đi lấy tạm một chiếc áo bệnh nhân cho cô thay”

“Dạ, không sao, để con gọi người nhà của chị ấy trước đã ạ” nói rồi cô chạy đi làm cho cô y tá chưa kịp ngăn lại thì cô đã chạy mất bóng. Cô chạy ra xe cấp cứu lấy cái túi sách của chị ấy còn để quên trong xe rồi chạy vội vào trong để làm thủ tục nhập viện nhưng do vừa đi vừa lục tìm điện thoại trong túi sách nên đã không cẩn thận đụng phải người ta.

Chết!. Giờ thì thâm rồi. Đi mà không nhìn đụng phải bác sĩ nhà người ta. Trời ơi! Nhìn mặt anh ta đã lạnh như băng lại còn nhăn mày nữa chứ làm cô sợ rớt vai lại.

“Tôi xin lỗi, xin lỗi, tại tôi...” Cô vội đứng dậy xin lỗi rồi rích nhưng người kia chẳng có phản ứng gì

Cô chưa kịp phản ứng thì người kia đã nắm hai vai của cô lo lắng hỏi thăm rồi.

“Cô không sao chứ? Y tá đâu, mau mau giúp tôi một tay, có người bị thương.”

“Á” cô không biết chuyện gì xảy ra thì người đã bị bế lên chạy nhanh vào phòng cấp cứu.

“Sao lại là cô?”

“Cô ấy bị thương, chị mau chuẩn bị tôi sẽ kiểm tra cho cô ấy”

“Cô bị thương hả?” Cô y tá lớn tuổi lúc nãy hỏi cô.

“Con...Con không sao!” cô đáp ứng cuối đầu nói nhỏ.

Oan cho cô quá, cô nào biết chuyện gì đâu đã bị người ta bế chạy vào đây chứ cô nào có muốn.

“Cô không bị thương! Không bị thương mà sao người cô toàn là máu không thể hả, mặt thì tái nhợt như muốn xỉu vậy” Anh tức giận nhìn cô.

“Không phải máu của tôi, tôi chỉ là giúp người ta bị tai nạn nên bị dính máu thôi còn về mặt tôi tái nhợt là vì... tôi sợ” cô cuối đầu thấp hơn lí nhí trả lời. Làm ơn đừng có hét cô nữa mà

“Chẳng phải tôi nói cô đi thay cái áo dính đầy máu ra rồi sao? Sao giờ vẫn còn mặc nó, cô không sợ nhưng không có nghĩa là người khác không sợ nha” cô y tá lớn tuổi lúc nãy trách mắng cô.

“Con...con xin lỗi”

“Bác sĩ Dương, cô bé này vừa rồi giúp bệnh nhân bị tai nạn lúc nãy, tôi đã bảo cô bé đi thay áo rồi nhưng vì chắc tại muốn gọi người nhà bệnh nhân đến để làm thủ tục nhập viện nên chưa thay kịp nên...” Cô y tá thấy hai vai cô run lên vì sợ nên cũng không đành lòng nói giúp giùm cô. Ai trong bệnh viện này đều biết bác sĩ Dương là người mặt lạnh, không những mặt lạnh mà người cũng lạnh nốt. Nếu bà không nói giúp thì không khéo lại dọa cô bé nhà người ta khóc không chừng.

Anh nhìn hai vai cô run run nên đành quay người bỏ đi. Anh mới vừa mới từ phòng mổ bước ra định về phòng làm việc thay áo một lát, ai ngờ gặp phải cô gái toàn thân đều là máu làm anh nghĩ cô bị thương nên bế cô chạy ngay vào phòng cấp cứu nhưng cuối cùng thì ra tất cả đều là hiểu lầm. Thật tức chết người mà, khi không mặc áo dính toàn máu đi dọa người làm chi.

Cô ngồi một mình trước cổng bệnh viện, chiếc áo dính đầy máu đã được thay chị bị tai nạn cũng được người thân trông nom. Người nhà của chị ấy cảm ơn cô rồi rít, nào là bắt tay, ôm nhưng cô toàn tránh ra xa nói không có gì rồi chạy ra đây. Cô vẫn sợ tiếp xúc với người lạ, vẫn nhút nhát như vậy. Chẳng lẽ cả đời này cô không thể thoát khỏi các ác mộng này sao.

Anh vừa lúc tan làm, anh bước ra cổng thấy cô ngồi một mình ở đó, cô ngồi ôm chân, cầm gác lên gối. Anh cũng cảm thấy kì lạ tại sao cô không về, người nhà của bệnh nhân đó đã đến rồi không phải sao, mà anh cũng chẳng quan tâm bước ra lấy xe về nhà nghỉ ngơi, ngày hôm nay anh thật sự rất mệt cả ngày hôm nay anh phải mở mấy ca liên nên giờ anh cần nghỉ ngơi không rảnh đâu mà quan tâm đến chuyện khác.

Cô không hiểu tại sao những chương ngại tâm lí đó dù cô có cố gắng nhưng vẫn không thể vượt qua.

Anh lái xe về nhà đi được một đoạn thì thấy cô đang vừa đi vừa đi vừa cuối đầu suy nghĩ gì đó. Cô không biết là đi mà cuối đầu như vậy rất nguy hiểm sao nhất là trong bệnh viện xe ra vào liên tục như vậy, nên anh nhấn còi liên tục làm cô giật bắn mình né vào phía bên trong. Anh vượt qua cô nhưng vẫn nhìn vào gương thấy cô đang vỗ ngực vì bị làm cho giật mình, bất giác khóe miệng anh cười khẽ, đúng là một cô gái nhút nhát và mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tắc Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Anh là Hoàng Minh Dương, năm nay ba mươi ba tuổi hiện đang là phó chủ nhiệm khoa ngoại bệnh viện Z. Tuổi trẻ như vậy mà đã làm phó chủ nhiệm nên được rất nhiều người tín nhiệm và ngưỡng mộ.

Anh kết hôn khi năm anh hai mươi sáu tuổi, anh và vợ quen nhau ba năm rồi mới quyết định đi đến con đường hôn nhân, vợ anh là một cô gái quê chân chất, thật thà, cô ấy chỉ là một công chức nhỏ trong thành phố. Cả hai chung sống hạnh phúc và hoạch định kế hoạch cho tương lai nào là tiết kiệm mua nhà, sinh bao nhiêu em bé nhưng rồi ông trời ghen tị cho cuộc sống hạnh phúc của cả hai.

Một năm sau khi cưới, vợ anh bị tai nạn giao thông và đã ra đi vĩnh viễn, bỏ lại anh, bỏ lại tất cả hạnh phúc của cả hai để bước qua một thế giới khác, một thế giới song song tồn tại với thế giới của anh.

Anh là một bác sĩ tài năng, đã cứu mạng biết bao người nhưng vào lúc người vợ anh yêu thương cần anh thì anh lại đang trong phòng mổ cứu mạng một người khác. Vợ anh! Người con gái mà anh yêu thương, cung chiều đã ra đi mãi mãi.

Khi anh từ phòng mổ bước ra nghe tin dữ từ đồng nghiệp anh không thể nào mà bình tĩnh để tươi cười mà nhận lời cảm ơn từ người nhà bệnh nhân. Anh chạy đến phòng cấp cứu chỗ vợ anh nằm nhưng đối mặt với anh là chiếc giường trắng toát, cô vợ của anh đang bị người ta kéo chiếc khăn trắng lên người. Anh như người điên xông vào đẩy họ ra, không ai có thể cướp cô đi, cô là vợ của anh ai cũng đừng mong cướp cô đi.

Anh biết anh có chấp, anh có chấp ôm cô mặc cho mọi người kéo anh nhưng xin cho anh được có chấp lần này vì anh không thể nào tin người bên cạnh anh lại tàn nhẫn bỏ lại anh mà ra đi như vậy.

Từ lúc mất vợ, anh như một cái xác không hồn, nhiều đêm anh luôn gặp ác mộng, anh không thể nào chấp nhận sự thật khủng khiếp đó. Anh ôm đi ảnh của vợ anh ngồi trong căn nhà mà hai vợ chồng đã mua trước đó một tháng, nhìn ngôi nhà mới lòng anh như ai xé, chỉ mới đây thôi tường chừng như mới hôm qua, hai vợ chồng cùng nhau đi mua sắm đồ dùng mới cho ngôi nhà của họ. Tổ ấm chỉ thuộc về hai người họ, nơi mà anh và vợ đã từng lên kế hoạch để mua nó nhưng giờ đây cô vợ của anh đang ở nơi đâu, nhìn ngôi nhà mà lòng anh đau, tim anh đau. Giọt nước mắt nóng hổi lăn trên gò má rơi trên đi ảnh của vợ anh, cô có biết giờ đây anh đau biết nhường nào hay không, nếu vợ anh còn thì cô ấy sẽ lo lắng cho anh, quan tâm chăm sóc cho anh không để anh đau như thế này.

Vợ ơi! Anh nhớ em

Ba năm sau đó anh vẫn đi khắp nơi để là từ thiện, anh muốn mang vợ anh đi khắp nơi để thấy nụ cười của mọi người. Anh muốn đưa cô đi du lịch mà khi còn sống cô chưa thực hiện được. Anh đúng là một người chồng vô trách nhiệm, anh chưa bao giờ đưa cô đi du lịch mặc dù anh đã hứa rất nhiều lần nhưng rồi lại làm cho vợ anh thất vọng, nhưng vợ anh chưa một lời, một câu oán trách gì anh.

Vợ! Anh xin lỗi.

Bây năm, vợ anh đã rời xa anh những bảy năm rồi, trong bảy năm này anh đưa cô đi khắp nơi, những nơi mà cô ao ước muốn đi.

Anh mới về nước tháng trước và đảm nhận chức vụ phó chủ nhiệm. Công việc này là vì một người thầy đã giới thiệu và đề bạt anh. Anh rất biết ơn thầy ấy. Người thầy đã cố gắng cứu vợ anh, mặc dù cô ấy đã buông tay nhưng anh vẫn rất biết ơn. Thầy đã giúp anh vượt qua những ngày u ám nhất trong đời khi không có vợ anh.

Bây giờ thầy đã không còn là bác sĩ nữa mà chuyển nghề làm một giáo sư của trường đại học. Anh cũng thấy rất có lỗi với thầy vì lúc thầy kết hôn anh không về được. Hôm nay là sinh nhật con trai của thầy nên anh được thầy mời đến nhà ăn cơm.

Khi vừa tới nhà thầy, người ra mở cửa cho anh làm anh không khỏi bất ngờ. Anh đứng nhìn cô hồi lâu, thật không thể tin được cô gái nhút nhát này lại là ra mở cửa, cô ấy có quan hệ gì với thầy anh.

Cô không thể tin được khi vừa mở cửa lại thấy anh. Chẳng lẽ anh đến là để bắt cô đền bù chuyện đụng trúng anh ta ngày hôm trước. Không, không thể nào, anh ta đâu biết cô là ai với lại nhà này là của dưỡng và cô út mà đâu phải nhà của cô đâu, vậy anh ta đến đây là để cái làm gì.

Anh nhìn cô gái trước mặt, khuôn mặt khi thấy anh thì trắng toát, không biết nghĩ gì mà vừa cắn môi vừa lắc đầu. Anh cau mày nhìn cô không biết là cô đang nghĩ gì mà lúc lại lắc đầu lúc lại lên nhìn anh, quả là một cô gái thú vị.

“Dưỡng đến rồi hả em, vào nhà ngồi, sao lại đứng ngoài cửa vậy?” đang lúc cô không biết làm sao thì thấy dưỡng và cô út từ bếp đi ra.

“Vâng, em chào thầy” anh đi lướt qua cô vào nhà bắt tay với thầy “em chào cô! em có mang chút trái cây để tặng thầy và cô, có món quà nhỏ tặng sinh nhật em trai ạ”

“Em đến chơi là thầy em vui rồi, quà cáp làm gì cho tốn kém”

“Dạ, em đâu thể đến ăn chực mà đi tay không được cô”

“Vậy cô cảm ơn nhé! Vì, vào bếp giúp cô nào. Hai thầy trò ngồi chơi một lát là có thể ăn cơm rồi”

“Vâng ạ”

“Vi...Vi... cái con bé này sao lại đứng thờ người ra vậy” cái con bé này sạo là lạ thế nào ấy.

Nghe cô út gọi làm cho cô hồi hồn chạy nhanh vào bếp. Cầu trời là anh ta không nhớ cô.

“Con bé là cháu của thầy, năm nay đã hai mươi bảy tuổi rồi mà như trẻ con vậy. được cái to xác vậy thôi chứ nhát lắm. Con bé hơi nhút nhát và mơ hồ một chút nhưng được cái ngoan, hiền lành”

Nghe thầy nói anh chỉ cười nhẹ mà không nói gì. Ngồi nói chuyện với thầy nhưng không hiểu sao tầm mắt anh lại rơi trên người cô gái đang cười tươi trong bếp kia, nhìn cô cười anh mới thấy cô có nụ cười má lúm đồng tiền rất đẹp.

Cô cảm giác như có ai đang nhìn mình, cô quay đầu nhìn lại thì vừa hay chạm phải ánh mắt của anh làm cho cô sợ nên im bất ngưng hẳn cười rồi nhanh chóng quay đầu đi dọn thức ăn ra bàn. Trong lòng thầm than thôi xong rồi chắc bữa ăn hôm nay thức ăn không tiêu hóa nổi quá.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tắc Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Bữa cơm này cô nuốt không trôi được. Anh nhìn cô hoài làm sao mà cô ăn đây trời.

“Vi, Sao con không ăn cơm?” cô út nhìn cô, chén cơm vẫn còn nguyên mà cô này giờ cũng không động đũa. Quái lạ, con bé này hôm sao thế.

“Dạ!, con ăn đây” Nói rồi cúi đầu ăn cơm nhưng thỉnh thoảng lại lên lút nhìn anh.

Điều nhỏ nhặt này làm sao qua mắt được bà, nhìn cô và anh đang liếc mắt nhìn nhau, một người ngại ngùng cúi đầu ăn cơm còn một người thì nhìn chăm chăm người ta. Nói không có gì giữa hai đứa nhỏ ai mà tin.

“Ông xã! Bác sĩ tâm lý mà bạn anh giới thiệu đó, khi nào anh rảnh dắt con bé đi xem một chút” Bà vừa lên tiếng thì hai nhân vật đang nhìn nhau đều ngẩn người.

Nghe Cô út nói vậy làm cho Dưỡng đang ăn cơm bỗng ngừng đũa nhìn cô cúi đầu. Cô cháu gái này ông cũng xem như con gái con bé ngoan, hiền, lễ phép nhưng vẫn còn bị ám ảnh tâm lý không thể nào thoát ra, mấy năm nay ông và vợ vẫn luôn đưa con bé đi gặp bác sĩ nhưng con bé vẫn nhút nhát như vậy, con bé không thể mở lòng vẫn còn sợ tiếp xúc với người khác làm ông cũng thấy lo.

“Sao phải gặp bác sĩ tâm lý ạ” anh nghi ngờ hỏi ông.

“À! Thầy có chút việc cần bác sĩ tư vấn cho con bé nên hẹn gặp thôi” ông cũng không nói nhiều tránh cho con bé thấy mặc cảm.

Nghe có liên quan đến cô làm anh không thể không quay đầu nhìn cô một chút, nhưng chung quy cô vẫn cúi đầu nhìn chăm chăm chén cơm làm cho mày kiếm khẽ nháu lại.

“Cô có việc gì sao? Có cần tôi giúp gì không? Tôi cũng có một người bạn làm bác sĩ tâm lý cậu ta cũng khá có tiếng trong ngành có cần tôi giới thiệu cho không?” Anh lấy chiếc đũa gõ gõ chén của cô để cho cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh ghét cô khi nói chuyện với anh mà cứ cúi đầu.

“Hả! Không! Không cần, tôi không có việc gì. Dượng để khi nào cháu tự đi cũng được, dượng cho cháu địa chỉ và cách liên lạc là được” Làm ơn tha cho cô, gan cô nào có lớn mà đi nhờ anh giúp đỡ.

Cô út nhìn hai người này không khỏi cười thầm. Bà không tin là không có gian tình ở đây.

“Thật sao! Nếu cậu Dương đã nói vậy thì phiền em hôm nào giúp con bé cô một chút ”

“Cô ơi! Thật không cần mà, cháu có thể tự lo được, cô đừng có làm phiền người ta ” cô khóc không ra nước mắt mà, sao hôm nay cô mình nhiệt tình “ bán ” mình quá vậy.

“Tôi không phiền, khi nào cô rảnh thì gọi cho tôi, tôi sẽ thu xếp đưa cô đi ”

“Nếu em đã nói vậy thì thầy đành làm phiền em giúp thầy đưa con bé đi vậy ”

“Dạ! Không phiền đâu thầy, lâu rồi em cũng chưa gặp cậu ta nhân dịp này gặp gỡ bạn cũ cũng hay mà thầy ” Anh nhìn ông cười nói.

Sau bữa cơm, cô giúp cô út rửa bát rồi kéo bà lên phòng em trai nói chuyện.

“Sao hôm nay cô lạ vậy, sao cô lại nhờ anh ấy giúp, con với anh ta có quen biết gì đâu mà phiền người ta ” Cô ai oán nhìn bà.

“Cậu ta đã nói không phiền mà cháu còn lo cái gì?”

“Nhưng mà ”

“Không có nhưng nhĩ gì hết, giờ đã trễ rồi con về sớm đi, chuyện này cứ quyết định như vậy, không tiếp thu ý kiến từ chối hay phản bác nào khác. Mau về nhà nghỉ đi, đi đường cẩn thận ” bà đẩy đẩy cô ra khỏi phòng.

“Mẹ à, mẹ cũng nhiều chuyện thật, đã biết chị ấy sợ người khác mà mẹ còn đem bà chị giao cho người ngoài ” Cậu em này giờ ngồi dưng thình lên tiếng.

Thật không biết nên buồn hay nên chúc mừng cho bà chị của mình, mẹ của mình định ghép đôi đây mà, chưa biết người ta ra sao mà mới gặp lần đầu đã đem bán cô cháu gái. Thật là bất hạnh thay bà chị.

“Con thì biết gì, con nít còn nhỏ không lo học đi nhiều chuyện ” nghe con trai nói vậy bà gõ một cái vào đầu con rồi đi ra khỏi phòng.

Trời ơi, cô út bị sao vậy trời, ý chí tăng cao hay là giai đoạn tiền mãn kinh. Nói đến người cô này của mình cô càng ai oán. Không biết ý chí tăng cao hay sao mà lúc đi về bà ném cho cô một quả bom báo anh đưa cô về. Cô cần người đưa về sao, nhà của cô chỉ cách nhà bà có mười lăm phút đi xe đạp chứ mấy.

“Địa chỉ nhà cô ” Anh nhìn cô từ nãy đến giờ mãi cúi đầu không nói gì làm anh vừa bực mình vừa buồn cười. Anh có đáng sợ như vậy sao, chắc là cô đã nhớ ra là đụng phải anh hôm trước nên sợ đây.

“Hả! À ” Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh thì thấy chung cư nơi cô ở phía trước “ Đến nơi rồi, làm phiền anh quá, cô của tôi, bà ấy lo lắng quá thôi nên mới nhờ anh đưa tôi về. Cảm ơn anh, tôi lên nhà đây ” nói xong rồi định mở cửa chạy nhưng kéo cửa mãi mở không ra, cô ai oán nhìn anh.

Thấy cô bối rối nói năng lộn xộn làm anh rất muốn cười.

“Đưa điện thoại của cô đây ”

“Sao! Điện...Điện thoại của tôi sao? ”

“Ừ”

“Ồ ”

Cô lấy điện thoại đưa cho anh thấy anh nhấn số gọi qua máy anh rồi lưu số của anh vào điện thoại của cô mới trả lại cho cô.

“Cô làm gì? ở đâu? Khi nào cô có thời gian rảnh ”

“Tôi... Tôi phiên dịch sách ở nhà ” cô ấp úng trả lời anh rồi lại cúi đầu cắn môi.

“Vậy thì thứ bảy này tôi sẽ đến đón cô đưa cô đi gặp bạn tôi ” anh nhìn cô cuối đầu cắn môi làm anh bực mình, anh ghét thói quen này của cô. Cắn, cắn môi như vậy không đau sao.

“Dạ, cái đó...cái đó ”

“Chuyện gì ”

“Anh...anh có thể mở cửa xe cho tôi cho tôi xuống được không ” cô ấp a ấp úng nửa ngày mới giám nói anh mở cửa xe.

Anh nhìn cô rồi đưa tay ấn nút mở khóa xe cho cô.

Cửa vừa mở là cô chạy ào vào nhà mất bóng làm cho anh cũng không biết phải làm.

Anh không biết mình bị làm sao nữa, anh có chút lo lắng cho cô, thấy cô cúi đầu không nhìn trốn tránh anh như trốn quỷ thì anh tức giận, nhìn cô đáng yêu là làm cho anh thấy vui. Nhìn cô cắn môi thì lại nhớ đến vợ của anh, lúc vợ anh buồn hay cắn môi có lúc cô ấy cắn rách môi chảy cả máu, anh rất ghét thói quen này của vợ anh cũng có góp ý nhưng vợ anh vẫn không bỏ được.

Càng nhìn cô anh càng thấy mình kỳ lạ, không lẽ vì quá nhớ vợ nên anh nhìn thấy bóng dáng người vợ quá cố của anh như đầu đó ở trong cô gái nhỏ nhút nhát này.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tắc Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Cô đã đọc đầu đó câu nói này: “ Những phiền não trong cuộc đời được gói gọn trong 12 chữ: Không buông được, nghĩ không thông, nhìn không thấu, quên không nổi!

”

Đôi khi với cô thì không nghe, không hỏi, không nhất định là đã quên.

Cô út và Dượng luôn đối tốt với cô coi cô như con gái của họ mà yêu thương lo lắng nhưng cô đã phụ tấm lòng của họ.

Mỗi năm họ đều bắt cô đi khám tổng quát định kỳ và hôm nay là ngày Dượng đưa cô đi khám nhưng ông lại bận việc nên đã gọi cho người quen giúp cô làm thủ tục và đưa cô đi khám. Thật ra sức khỏe của cô rất ổn nhưng hai ông bà lo lắng quá thôi, thật tình cô không muốn làm gánh nặng cho họ. Cô biết Cô út và Dượng sẽ không nghĩ vậy nhưng với cô, một người có chứng ngại tâm lý thì đã làm phiền họ suốt mười mấy năm là đủ rồi. Cô còn nhớ lúc Dượng ngỏ lời muốn kết hôn với Cô út, lúc đó Cô út cũng rất vui nhưng Vì sợ liên lụy đến Dượng mà năm đó cô út đã khổ sở rất nhiều, may mắn là Dượng kiên trì nếu không thì vì cô mà cô út đã bỏ lỡ hạnh phúc của mình. Cô không muốn như vậy, cô muốn họ hạnh phúc đừng lo cho cô nữa, cô ổn mà.

“ Bệnh nhân Lê Trần Phương Vi ”

“ Vâng ”

“ Chào cô ”

“ Chào bác sĩ ” Cô vừa vào phòng thì thấy một cô bác sĩ rất đẹp, người thì xinh, da thì trắng mà còn nụ cười đến mê người kia làm cho người ta phải cảm thán.

“ Cô cảm thấy trong người không khỏe chỗ nào ” Cô ta hỏi cô nhưng thấy cô không trả lời thì hơi tức giận. Cô gái bị sao vậy không biết là cô ta rất bận sao, cô ta đâu có rảnh mà ngồi thien với cô.

“ À...Tôi... ”

“ Bác sĩ Diệp, em ấy là đến khám tổng quát định kỳ ” Thấy bác sĩ hơi khó chịu nên cô y tá đã quen với cô đành lên tiếng nói giúp.

“ Vậy thì đi đo điện tim, huyết áp, hụp X – quang và kiểm tra máu, nước tiểu rồi đem kết quả quay lại đây ” cô ta đưa một đồng giấy cho cô.

“ Vâng ”

Cô cầm một đồng giấy cần đi xét nghiệm trên tay vừa ra khỏi phòng thì có chị Hương là y tá ở bệnh viện cũng là người mà Dượng nhờ giúp cô.

“ Để chị giúp em ”

“ Dạ, để tự em chị, chị còn bận việc mà, không thể lần nào cũng nhờ chị được, em tự đi được mà ” cô rất sợ làm phiền người ta, dù sao cô cũng quen với bệnh viện này rồi. Cô không muốn mình yếu đuối như vậy.

“ Vậy có ổn không? Chú đã nhờ chị giúp em ”

“ Em không sao thật mà chị, chị làm việc đi để tự em ” không chờ Chị Hương nói hết cô đã cắt ngang lời chị.

“Vậy có cần chị giúp gì thì gọi cho chị nhé ”

“ Dạ ”

Nhìn theo chị Hương đi làm việc thì cô thấy anh từ trong phòng phẫu thuật đi ra làm cô giật bắn mình quay đầu đi nhanh.

Anh mới thực hiện ca mổ bước ra thì thấy một người rất giống cô. Quái! Sao nhìn bóng người cúi đầu chạy trôi chết kia rất giống cô gái nhỏ nhút nhát. Cô gái nhút nhát đó không thể nào lại ở một nơi đông người như vậy được. Chắc là nhìn nhầm thôi. Anh cũng bất ngờ với bản thân mình vì sao chỉ nhìn nhầm thôi mà lại nghĩ đến cô rồi.

Haizzz! Cô không biết khám định kì thì có lợi hay chưa mà bây giờ cô đã mệt hết hơi rồi đây. Chỉ là khám thôi mà có cần nhiều cái xét nghiệm vậy không.

Cô làm đầy đủ các xét nghiệm thì cũng đã hai giờ sau, định đem kết quả trả lại cho cô bác sĩ lúc này thì gặp ngay anh đang đi đến.

“Sao cô lại ở đây? Lại có chuyện gì sao?” nói rồi nhìn một đồng giấy xét nghiệm trên tay cô : “Đưa tôi xem, cô bị bệnh gì sao? Thấy không thoải mái ở đâu à?” Anh toàn lo hỏi mà không cho người ta trả lời: “Sao lại im lặng rồi, tôi đang hỏi cô đó, cô thấy không khỏe ở đâu hả ”.

“Tôi...tôi...” Lạ nha nghe trong lời nói của anh lộ vẻ khẩn trương, anh đang lo lắng cho cô sao?

Thấy cô cúi đầu lại cần môi làm anh tức giận gầm nhẹ: “Trả lời, không được cần môi nữa ” Nói xong anh đưa tay nâng cằm cô lên để cô nhìn anh.

Anh làm cô sợ, tại sao anh lại hung dữ với cô chứ nhưng cô sợ cũng cố trả lời anh.

“Tôi...tôi ... không có sao? Chỉ là... chỉ là khám định kì hàng năm thôi ”

Nghe giọng cô hơi run nên anh biết mình đã dọa cô nên cũng nhẹ giọng hơn. Anh nắm tay cô mở cửa phòng khám bệnh.

“Cô theo tôi vào đây ”

“Anh Dương, sao lại rảnh đến vậy ” Bác sĩ Diệp vừa thấy người mở cửa bước vào là anh thì cô ta vui vẻ hẳn lên không còn vẻ khó chịu vì khám cho bệnh nhân nhưng vừa thấy anh nắm tay cô gái lúc này đến kiểm tra định kì thì cô ta im bặt.

“Chào Bác sĩ Diệp, em xem giúp tôi bệnh nhân này đi ” Anh đưa các kết quả của cô cho cô ấy. Vì là giờ khám của Bác sĩ Diệp nên anh cũng không tiện nhúng tay vào, tốt hơn là vấn đề cô ấy kiểm tra cho cô.

“Dạ, cô ngồi đi ” nhận kết quả từ tay anh, cô ta nhìn anh nắm tay cô rồi kéo ghế cho cô ngồi thì tức giận nhưng không thể để lộ ra sự tức giận đó.

Cô ta nhìn các kết quả xét nghiệm của cô rồi nói: “Các kết quả cho thấy cô có hơi thiếu máu một chút thì cũng không có vấn đề gì lớn cả, cô chú ý nghỉ ngơi hạn chế thức khuya và làm việc quá sức, tôi sẽ kê cho cô ít thuốc bổ, cô ra quầy nhận thuốc là có thể về ”

“Cảm ơn em, bác sĩ Diệp ” Cô chưa kịp cảm ơn người ta thì đã bị anh đứng kế bên nhận đơn thuốc rồi nắm tay kéo cô đi.

Nhìn hai người tay trong tay bước ra khỏi không cô ta thật không thể tin được anh lại có vẻ mặt lo lắng như vậy. Cô quen anh đã ba năm rồi khi cả hai đi khám bệnh tình nguyện. Từ cái ngày đó, cô đã để ý và yêu thích anh. Ba năm, cô theo anh cùng đi tình nguyện, vì yêu thích anh nên cô bất chấp sự phản đối của ba về bệnh viện gia đình làm việc mà nghe anh sẽ làm ở bệnh viện này nên cô cũng xin vào đây chỉ để thấy anh. Cô chưa bao giờ thấy anh lo lắng cho cô gái nào như vậy, với cô người đã làm bạn với anh cũng chưa từng.

Anh không phải là không nhìn thấy tình ý của cô giành cho anh nhưng anh chung quy vẫn thờ ơ lạnh nhạt. Nhưng với cô cái gì cô muốn có mà không được thì cô càng muốn có được dù cho có dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng được nhất định cô ta phải có được anh.

Cô vẫn luôn nghĩ cho anh thêm chút thời gian để anh cảm nhận được tấm lòng của cô nhưng nhìn một màn trước mắt này cô cảm thấy sợ, cô sợ cô gái kia cướp mất anh khỏi tay cô.

Người con gái kia mà cũng muốn cướp anh khỏi tay cô sao đâu có dễ như vậy, cô ấy xứng với anh sao? xem ra cô ta phải hành động rồi, không thể để anh bị cướp mất được.

“Cô đứng đây chờ tôi, tôi đi lấy xe rồi đưa cô về ”

“Không cần đâu, sao lại làm phiền anh được, hôm nay anh đã giúp tôi rất nhiều rồi, tôi không sao, tôi đi xe buýt là được rồi. Cảm ơn anh, tạm biệt ” Nói rồi cô định đi ra trạm đón xe buýt thì bị anh đưa tay kéo lại.

“Đứng im đó chờ tôi ” không cho cô nói thêm câu cự tuyệt anh ra lệnh cho cô rồi đi lấy xe.

“Thật tình là không cần mà ” Nhìn anh đi lấy xe làm cô khóc không ra nước mắt.

Cô không hiểu mình bị làm sao mà lại sợ anh đến vậy nhất là khi anh tức giận , từ trước đến giờ tuy cô có chút nhút nhát nhưng cũng không có sợ người

nào như anh vậy. Khi nhìn anh làm cho cô cảm giác anh không phải người tốt nhưng cũng không phải người xấu. Thật là! Cô bị ma nhập rồi, cô không biết mình tại sao lại như vậy, nhưng nhìn anh làm cho người ta cảm thấy ấm áp và an tâm chắc là do liên quan đến nghề nghiệp của anh.

“Đến nhà cô rồi ”

“ À! Cảm ơn anh vì hôm nay đã đưa tôi về, anh về cẩn thận tạm biệt ” Cô mở cửa xe chạy trôi chết, sợ anh lại nổi giận như lúc này.

Anh nhìn cô chạy vào nhà mà thấy mắc cười, định nói với cô lịch hẹn ngày mai nhưng cô đã chạy mất thôi thì tối nhắn tin nhắc cô vậy. Nhìn chung cư cô ở anh lắc đầu mỉm cười rồi khởi động xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tắc Đường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Người ta là bác sĩ tài năng bận rộn biết nhường nào mà cô út lại phiền người ta đưa cô đi khám.

Không biết lát nữa anh biết cô có chướng ngại tâm lý mà tránh xa ghét bỏ cô không nữa, lỡ như anh chán ghét cô thì làm cô phải làm sao đây. Nói thật cô sợ anh nhưng không ghét anh, anh luôn quan tâm cho cô nhưng khi anh tức giận lên thì...

Cô biết mình có cảm tình với anh, ngoài gia đình cô út ra thì anh là người đầu tiên đối tốt với cô như vậy.

Hôm nay cô được anh đưa đến gặp người bạn làm bác sĩ tâm lý của anh.

“Này! Ông nổi điên cái gì hả, tại sao lại không mặc áo vậy hả? Bộ mới làm chuyện gì mờ ám sao? ” Anh quay người ôm cô vào ngực.

Cô đang cúi đầu đi sau lưng anh thì dùng một cái bị anh bắt ngờ xoay người ôm lấy mà giật mình.

“ Ông mới làm chuyện mờ ám đó ” Nói rồi bác sĩ hất hất cằm về phía anh.

Anh nhìn theo tầm mắt của bạn thì thấy mình đang ôm cô, mặt cô chôn trước ngực anh: “ Ông mặc áo choàng hoàng vào đi, đồ thần kinh ” Anh mặc kệ, anh không muốn cô nhìn thấy cảnh này, muốn nhìn thì cũng chỉ được nhìn anh thôi. Anh bị giật mình với suy nghĩ đó của mình, anh cũng không biết mình sao lại để ý cô đến như vậy.

“ Rồi... Rồi... ”

Anh cứ ôm cô như vậy cho đến khi bạn anh cài lại nút áo cuối cùng. Cô ở trong ngực anh nghe nhịp tim đập mạnh mẽ của anh, ngửi mùi cơ thể của anh mà cảm thấy an tâm và ấm áp.

“ Xong rồi, bỏ người ta ra được rồi nếu ông cứ ôm như vậy người ta còn tưởng ông đang ghen nữa đó ”

Nghe bạn nói móc mình anh mới buông cô ra, nắm tay cô dắt đến ngồi trên ghế tức giận nói “ Đang yên đang lành cời áo làm gì vậy hả ”

“ Tôi thay áo không được sao, cái này cũng trách tôi sao không xem lại mình, phòng làm việc của tôi mà ông coi như phòng của ông ấy nhỉ luôn luôn đi vào mà không thêm gõ cửa ” Tức giận cái gì chứ, bản thân là người bị hại anh ta thấy hết còn chưa có lên tiếng mà người ta đã trách mình trước.

“ Tôi lười phải nói với ông ” anh nhìn cô rồi giới thiệu “ Cô ấy làm cháu gái của thầy tôi, cô ấy cần ông tư vấn một chút ”

“ À! Cũng nên giới thiệu một chút chứ nhỉ, anh tên Hàn Vũ, là bạn từ hồi còn cời trường tắm mưa của cái tên đang lo lắng cho em kia, nếu em có cần gì muốn anh tư vấn thì cứ hỏi ”

Bác sĩ Vũ đưa tay định bắt tay cô nhưng bị anh gạt bỏ.

“ Ít làm trò đi, tập trung vào chuyên môn của cậu đi, cô có chuyện gì thì cứ nói với cậu ta, cậu ấy sẽ giúp cho cô ”

Bác sĩ Vũ nhìn cô cả nửa ngày mà không hỏi gì mà thỉnh thoảng lại nhìn người anh em của mình nên cũng hiểu.

“ Tôi... Tôi có thể nói chuyện riêng với bác sĩ được không ạ ”

“ Tại sao lại phải nói chuyện riêng, có chuyện gì mà không thể nói ở đây hả ” Anh nhún mày tức giận hỏi lại.

“ Em đi theo anh vào đây, tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy, cậu ngồi im đó chờ đi. Cấm tuyệt đối không được nghe lén đó biết chưa ”

Anh cũng nhìn ra được sự lúng túng của cô nên dù không muốn đi nhưng anh cũng đành phải nhìn cô theo Hàn Vũ vào phòng trong.

Không biết qua bao lâu, lâu đến nỗi anh cảm thấy bất an, lờ như thằng bạn xấu xa của anh thấy cô nhút nhát dễ ăn hiếp nên khi dễ cô thì sao. Không được...Không được anh định đứng lên vào trong thì cửa đột nhiên mở ra, không thấy cô đâu mà thấy thằng bạn xấu xa của anh cười quái dị. Anh cũng chẳng muốn quan tâm cậu ta muốn cười thì để cậu ta cười, anh chỉ muốn nhìn cô.

“Để cô ấy ngủ một lát ” Nhìn bạn của mình muốn vượt qua anh vào phòng nhìn người.

Đã bao lâu rồi Hàn Vũ mới thấy thằng bạn thân của anh ta quan tâm lo lắng cho một người như vậy mà còn là phụ nữ nữa chứ, chắc là lâu lắm rồi, lâu đến mức anh ta nghĩ anh có tâm lý nữa kia, nhưng nhìn một màn hôm nay anh ta cũng an tâm rồi và cũng mừng cho anh.

“Cô ấy sao rồi ” vừa ra ngoài phòng ngồi xuống ghế thì nhện không được mà hỏi Hàn Vũ.

“Quan tâm quá nhỉ ” anh ta vừa nói xong thì nhận ngay một cái trừng mắt: “Cô ấy chắc chưa nói với ông chuyện của cô ấy nhỉ, chắc cô ấy cũng không muốn ông biết nên mới muốn nói chuyện riêng với tôi ”

“Chuyện gì mà không muốn nói với tôi ”

“Chuyện đó tôi không thể nói với ông được vì vậy ông nên để cô ấy thấy tự tin hơn đến khi cô ấy có thể mở lòng mà nói hết cho ông biết, đừng nên ép buộc cô ấy nếu không...hì...hì...” Hàn vũ tỏ ra nguy hiểm nhìn anh : “nếu ép buộc thì ông có khả năng mất vợ đó ”

Anh không rảnh để ngồi nói mát với cái tên xấu xa này, không biết anh bị gì mà làm bạn với cậu ta tới nay, thật không thể trông mong vào cậu ta nói được một câu đáng hoàng. Anh đứng lên vào phòng ngồi nhìn cô ngủ.

Nhìn cô ngủ rất dễ thương đôi môi nhỏ hơi mím lại, da trắng nhìn như học sinh đại học chứ không giống một cô gái đã hai mươi bảy tuổi.

Anh nghĩ mình đã thích cô, không phải vì thấy cô nhút nhát mà thấy tội nghiệp muốn bảo vệ quan tâm mà là vì thấy cô đơn thuần nên anh thích cô, là tình cảm của một người con trai dành cho người con gái.

Anh biết mình vẫn chưa quên được người vợ của anh nên giờ mà nói thích cô thì thật không công bằng cho cô, anh cũng sợ cô hiểu lầm rồi bị tổn thương cho nên đến khi anh có thể làm cho mình hoàn toàn chính hình đứng trước mặt cô mà nói thích cô. Anh đưa tay vén những sợi tóc trên trán cô rồi từ từ cuối đầu hôn nhẹ lên đó.

Cô không biết mình đã ngủ bao lâu rồi khi tỉnh dậy thì thấy anh đang ngồi trên ghế đọc tạp chí còn bác sĩ Vũ không có ở đây.

“Tỉnh rồi sao? ” anh bỏ quyển tạp chí trên bàn bước đến nhìn cô.

“Tôi...tôi ngủ lâu rồi sao ” cô nhìn anh hỏi, rất sợ vì mình ngủ quên mà làm anh tức giận.

Anh cười xoa đầu cô rồi đỡ cô xuống giường: “em lo lắng chuyện đó sao? Chúng ta về thôi ”

Sao cô cứ cảm thấy anh là lạ nhỉ, anh có vẻ dịu dàng với cô hơn. Nhìn bàn tay to lớn đưa ra trước mặt mình rồi nhìn anh thấy anh đang mỉm cười làm cô như thôi miên mà đưa tay mình đặt vào trong bàn tay to lớn và ấm áp của anh. Cô rất luyến tiếc nếu như phải buông bàn tay này ra.

“Phải về rồi sao? ” Hàn Vũ thấy hai người từ trong phòng đi ra thì hỏi.

“Cảm ơn ông, khi nào rảnh thì đi uống một ly nhé ”

“OK! Nhưng mà cô ấy tuần sau phải đến đây một chuyến nữa ” ông bạn này cũng còn có chút tính người đó, bắt anh làm thêm giờ rồi chiếm phòng khám của anh làm nơi anh em em nhưng đổi lại là được mời một ly là được rồi.

Anh vừa ngồi lái thì nói với cô: “Bây giờ đi ăn chút gì đã nhé rồi tôi sẽ đưa em về ”

Thấy cô cúi đầu cắn môi không nói gì làm cho anh phải chờ đợi đưa một tay nâng cằm cô lên nhìn anh còn tay kia thì sờ sờ môi cô.

“Sao lại cắn môi nữa rồi? Sau này không cho phép cắn môi nữa, thói quen xấu nên bỏ đi, cắn đến rách môi thế này em không đau hả, có gì thì nói không được cắn nữa. Hay là không muốn đi ăn với tôi ”

“Không...Không phải...” cô nhìn anh dịu dàng như vậy cô sợ sau này sẽ ỷ lại vào anh, nếu sau này anh không dịu dàng như thế này nữa cô biết phải làm sao.

“Vậy sao lại im lặng ”

“Tôi thấy... Anh...anh từ lúc từ lúc tôi tỉnh lại thấy anh hơi khác hay là tôi còn chưa tỉnh dậy mà là đang trong mộng ”

“Ha...ha...ha...” nghe cô nói xong anh cười lớn, sao lại có cô gái ngốc như vậy chứ: “Tôi khác như vậy đều do em đó, biết chưa hả ”

“Do tôi hả... Tại sao? ” cô đã làm gì sao, cô nghi ngờ nhìn anh.

“Tự giác ngộ đi” anh cũng chịu nhéo nhẹ má cô, anh cũng không trông mong vào cô ngọc này được.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tác Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

“Tình cảm vốn là chuyện rất phiền lụy, nhất là với kẻ chấp niệm như chúng ta. Bình sinh lạnh nhạt chẳng màng tương tư, nhưng đến khi cơ duyên đến, gặp được đúng đối tượng thì lại sẽ dây dưa cả đời....” *

Anh cảm thấy có lỗi với vợ anh và cô gái nhỏ kia, anh chưa quên được người vợ của anh nhưng trái tim anh đã rung động trước sự đơn thuần và nhút nhát của cô gái nhỏ.

Hôm nay là ngày dỡ của vợ anh, anh đã đến mộ của cô ấy, kể cho cô ấy nghe về cô gái nhỏ làm loạn lòng anh và xin lỗi cô ấy.

Anh tựa vào đầu xe đứng trước chung cư đợi cô thì thấy cô gái nhút nhát kia đang đi đến.

Cô cũng bất ngờ vì thấy anh đợi cô vì thường thì anh sẽ gọi cho cô trước nhưng hôm nay anh không có gọi.

Cô chạy đến đứng trước mặt anh hỏi: “Sao anh lại đến đây, trễ như vậy rồi” cô nhìn đồng hồ thì thấy đã mười giờ rồi.

Thấy anh là lạ vẫn không trả lời mà vẫn nhìn cô chằm chằm như vậy khiến cho cô có chút lúng túng.

“Cái đó....uhm...anh có muốn lên nhà uống một ly cafe hay không”

“Được”

Hú hồn! Rốt cuộc anh cũng có phản ứng rồi.

“Anh ngồi ghế chơi một lát tôi đi pha cafe”

Anh nhìn cách bài trí trong phòng khách rất giống con người cô rất đơn giản và sạch sẽ ngăn nắp. Anh nhìn xung quanh thì thấy trên tay cô cầm hai ly cafe từ phòng bếp đi ra.

“Ngại quá! Nhà tôi không có cafe đen chỉ có cafe sữa thôi, anh uống tạm vậy”

Anh đưa tay nhận ly cafe từ cô nhưng anh không uống mà đặt nó lên bàn rồi bất ngờ đứng lên nắm tay kéo cô ôm vào trong ngực.

Cô sợ hết hồn phả mắt mấy giây cô mới hoàn hồn rồi mới giãy giụa khỏi cái ôm của anh thì nghe thanh âm của anh vang lên.

“Ngoan, để anh ôm một lát” anh vui đầu vào hõm vai của cô, tham lam ngửi mùi thơm hương hoa nhẹ trên người cô, hương trên người cô làm anh dễ chịu và yên tĩnh.

Nghe giọng anh có vẻ mệt mỏi nên cô đành đứng im cho anh ôm.

Không biết anh ôm bao lâu thì anh đưa tay đặt ở eo cô kéo cô lại gần anh hơn.

“Em cũng gan thật dám mời đàn ông vào nhà” nhìn cô đỏ mặt thẹn thùng nên muốn trêu cô một chút.

“À! Anh cũng không phải người xấu mà” cô đỏ mặt cúi đầu ấp úng trả lời.

“Ồ! Sao em biết anh không phải là người xấu, em không biết mỗi người đàn ông đều là sói háo sắc sao?”

“Anh mới không phải là sói háo sắc” cô ngẩng đầu nhìn anh, thấy trong mắt anh là ý cười.

“Sao em biết anh không phải”

“Vì anh là người tốt, nhưng mà anh cũng sẽ là sói háo sắc sao?”

“Uhm... Cũng còn phải xem đối phương là người nào có đáng để anh biến thành sói hay không ... Nhưng nếu là em thì khác”

“Khác sao? Khác chỗ nào?”

“Nếu là em thì anh không cần là sói cũng nuốt được em vào bụng” nói rồi anh đưa tay còn lại đỡ sau gáy của cô, dùng chút lực kéo cô lại gần và cúi đầu hôn cô.

Cô trợn mắt bị động tiếp nhận nụ hôn của anh.

Thấy cô không đẩy anh ra nên anh càng lớn mật hơn cạy răng cô ra đưa lưỡi của mình ngoáy khắp miệng của cô.

“um..um...” Cô cảm thấy không thờ được nên mới đánh nhẹ lên lưng của anh để anh buông tha cho cô.

Lúc cô tưởng bị anh hôn đến chết thì anh buông tha cho đôi môi của cô. Anh vừa buông tha thì cô lập tức thờ gấp.

“Anh...anh...” Cô che môi mình nhìn anh đang cười thì tức giận, sao anh lại hôn cô, mặc dù anh là người tốt và cô cũng có cảm tình với anh nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc anh muốn làm gì thì làm, không phải muốn hôn thì hôn.

“Môi em rất mềm và ngọt” anh nhìn thấy mặt cô rất đỏ không biết do thẹn thùng hay tức giận nữa nhưng anh cũng mặc kệ đưa tay kéo tay cô đang che miệng ra rồi nhìn vào đôi môi bị anh dày vò đến sưng đỏ kia là anh thấy thỏa mãn.

“Tại sao anh lại làm vậy?” cô cúi đầu hỏi anh.

“Bây giờ còn giám ngốc nghếch mà rủ đàn ông vào nhà chưa?” thấy cô lại cúi đầu anh nghĩ cô thẹn thùng nên trêu cô nhưng vẫn ôm cô không thả.

“Anh thấy tôi rất ngốc, dễ bắt nạt lắm sao? Đùa vui lắm hả”

Nghe được giọng nói của cô hơi nghẹn ngào làm anh nhũn mày đưa tay nâng cằm cô lên thì thấy cô khóc. Cô âm thầm rơi nước mắt đến anh đang ôm cô cũng không nghe được tiếng khóc của cô. Nhìn mặt cô đầy nước mắt thì anh bối rối đưa tay lau đi nhưng càng lau thì nước mắt càng nhiều hơn.

“Sao em lại khóc” anh nghĩ mình dọa cô sợ nên cô mới khóc

Không có ý gì mà đi hôn cô, anh cho rằng đối tốt với cô một chút là muốn làm gì thì làm hả.

“Sao anh lại hôn tôi, đùa giỡn như vậy rất vui hả”

Ôi trời! Làm anh sợ khiếp hóa ra là vì nụ hôn làm anh cứ tưởng mình làm cô sợ nên cô mới khóc.

“Em không biết vì sao anh lại hôn em à” thấy cô vẫn im lặng mà khóc đành phải thờ dai nói tiếp: “Em nghe cho rõ. Sở dĩ anh hôn em là vì Anh thích em”

Cô ngạc nhiên nhìn anh. Anh mới nói cái gì anh nói anh thích cô có phải không, không phải là cô nghe nhầm đó chứ.

“Sao lại nhìn anh, không tin lời anh nói hả, hay là anh lại hôn một cái nữa để chứng minh nhé” nếu cô không tin thì anh rất vui lòng hôn cô cho đến khi cô tin thì thôi.

Nghe anh nói lại muốn hôn thì cô theo phản xạ che miệng lại nhìn anh: “Không thể nào”

“Cái gì không thể nào, bộ anh thích em là chuyện khó tin lắm hả” anh tức giận nhìn cô.

“Chúng ta....chúng ta mới quen biết nhau không bao lâu với lại sao anh có thể thích một người con gái nhút nhát như tôi được”

“Em không nghe đức phật nói nếu như đã là hữu duyên thì chỉ cần xuất hiện, bạn cũng có thể đánh thức mọi giác quan của họ sao, vì vậy cho nên không có quen biết sớm hay muộn hay là đẹp xấu mà ở đây là tình cảm, cảm nhận của anh dành cho em mà thôi. Với anh mà nói thì nếu không thích em thì anh đã không hôn em rồi biết chưa bé ngốc” anh đưa tay chạm vào môi cô.

Cô nhìn ra được sự dịu dàng và kiên định trong mắt anh khiến cho cô bối rối.

“Vì vậy hãy làm bạn gái anh nhé” anh nhìn vào mắt cô mà tỏ tình.

“Em...em...”

“Anh không muốn ép buộc em, từ từ thôi nếu như em cảm thấy chưa sẵn sàng thì khoan hãy trả lời anh”

Nghe anh nói không ép buộc mình thì cô biết anh để ý đến cảm nhận của cô. Cô chủ động đưa tay ôm eo anh, vùi mặt vào ngực anh mà mỉm cười thỏa mãn.

Thấy cô chủ động như vậy làm anh cũng thấy yên tâm, anh không muốn ép cô dù sao cả cô và anh cũng đều cần thời gian.

“Muốn nghe chuyện của anh hay không?”

Anh quyết định nói cho cô nghe về vợ của anh để cô có thể hiểu anh nhiều hơn.

Cô ngẩng đầu mỉm cười nhìn anh hỏi: “ Muốn ”

Anh cung chịu nhéo mũi cô: “ đồ nhiều chuyện ”

Anh bắt đầu kể cho cô về vợ của anh làm sao anh và vợ gặp nhau, yêu nhau rồi đến khi hai đứa về chung một nhà , chuyện vợ anh bị tai nạn qua đời và sau đó anh đi chữa bệnh tình nguyện bảy năm.

“ Hôm nay là ngày đổ của cô ấy ” Anh không muốn giấu diếm cô chuyện gì, nếu cô chấp nhận cũng được không thì anh sẽ cố gắng để mình có thể làm cho cô yêu mình.

Thấy đầu cô vẫn chôn ở trước ngực anh mà không nói gì thì anh lại nói tiếp: “ Anh không thể nào một sớm một chiều mà quên được cô ấy rồi dành trọn trái tim hoàn chính không sót mẻ cho em được, anh không thể làm như vậy, cô ấy là một người vợ tốt nếu như anh nói đã quên hoàn toàn cô ấy để em nhận lời thì đó chỉ là lời nói dối mà thôi nếu vậy thì đối với em là không công bằng mà anh cũng thấy có lỗi với cô ấy nhưng anh sẽ để cô ấy ở trong trí nhớ mà tưởng niệm. Anh biết mình ích kỷ vì chưa thể quên được cô ấy mà còn nói thích em nhưng em hãy tin tưởng anh nếu anh đã nhận định là em thì đời này là thế ”

Thấy cô vẫn im lặng nhưng vẫn không buông anh ra thì anh biết cô cần suy nghĩ nên anh cũng sẽ không làm phiền cô anh để cô yên tĩnh mà suy nghĩ.

Nghe anh nói mình có người vợ đã mất nhưng anh vẫn nhớ chị ấy, mười năm yêu nhau, bảy năm thương nhớ làm lòng cô rất khó chịu nhưng cô biết mình không thể trách anh được nếu như nói anh không trọng tình cảm thì cô tự hỏi lòng mình có thích, có để ý đến anh như vậy hay không.

Hôm nay là ngày đổ của chị ấy cho nên anh mới buồn và đau khổ như vậy nhưng anh quyết định vào ngày hôm nay nói chuyện này với cô chứng tỏ trong lòng anh có cô, anh không muốn tổn thương cô. Anh muốn cô có lựa chọn của riêng mình.

Suy nghĩ một chút thì cô từ trong ngực anh ngẩng đầu nói: “ Hôm nào anh đưa em đi gặp chị ấy đi, em muốn cảm ơn chị ấy đã chăm sóc cho người đàn ông của em hôm nay ”

Cô đã nói như thế thì anh biết cô chấp nhận anh nhìn cô hiểu chuyện như vậy khiến anh rất vui vẻ.

“ Nhưng em vẫn thấy khó chịu, anh yêu thương nhưng nhớ chị ấy đến mười năm còn em thì mới có hơn hai tháng thôi ”

Nhìn cô bấu môi lên án mà cũng đáng yêu như vậy nên anh kim lòng không đau anh lại cúi đầu hôn cô.

Không còn thấy tội lỗi hay ngăn cách nên nụ hôn này ngọt ngào và sâu hơn.

Cô bé ngốc nghếch anh sẽ đền bù cho em thật nhiều thật nhiều cái mười năm.

(* Thịnh thế Thanh phong - Nhĩ Nhĩ)

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tác Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Chương 8

“ Bệnh nhân này ngày mai sẽ được lên lịch mổ cấy ghép gan ”

“ Ừm ” anh nhìn hồ sơ bệnh nhân vừa nghe Bác sĩ Diệp nói về tình hình của bệnh nhân và ca mổ của anh vào ngày mai.

“ Anh Dương, em hỏi anh chuyện này được không ”

Anh để hồ sơ bệnh án lên bàn rồi nhìn cô ta: “ Ừ, em có gì thắc mắc sao? ”

“ À! Vấn đề em hỏi không có liên quan đến ca mổ ngày mai, là chút chuyện riêng tư thôi ”

Anh hoài nghi nhìn cô. Anh biết Bác sĩ Diệp thích anh nhưng anh vẫn đối xử với cô như những đồng nghiệp khác. Anh cũng không phủ nhận là mình có tình cảm với cô nhưng mà tình cảm đó có chăng cũng chỉ là tình cảm bạn bè đồng nghiệp là người đi trước dạy bảo cho người đi sau nếu hơn thì cũng chỉ là tình cảm anh em chứ không thể hơn nữa. Anh biết cô vì anh mà theo anh đến bệnh này để làm mà không về bệnh viện của gia đình, anh cũng đã nói qua với cô, anh không đáng để cô bỏ ra nhiều như vậy. Anh không thể đáp lại tình cảm của cô hà cớ gì cô lại u mê như vậy.

“Ừ! Em hỏi đi ”

“ Cái cô gái hôm trước đến khám đó, anh và cô ấy có quan hệ gì vậy? ”

Anh im lặng nhìn cô không nói làm cho cô hơi tức giận.

“ Em cũng không có ý gì đâu, em chỉ là tò mò thôi vì thấy có vẻ như hai người rất thân thiết ”

“ Cô ấy là cháu gái của thầy anh ”

Anh cúi đầu nhìn hồ sơ mà không nhìn cô, giọng nói lạnh nhạt.

“ À! Thì ra là vậy ” cô biết mà, sao anh lại thích con nhỏ đó được chắc tại cô quá đa nghi thôi.

“ Và cũng là bạn gái của anh ”

Cô đang vui mừng vì câu trả lời của anh nhưng chưa vui được bao lâu thì lại nghe thấy anh nói như vậy làm cô bất ngờ trừng mắt nhìn anh.

“ Sao? Bạn gái? Cô ta là bạn gái anh. Anh thích cô ta ”

“ Đúng vậy ” anh bình tĩnh trả lời.

“ Tại sao? Em không tin là anh không biết em thích anh ”

“ Anh không xứng đáng ”

“ ANH XỨNG ĐÁNG! Không ai xứng đáng hơn ngoài anh, anh là người em yêu ” cô tức giận hét lên với anh.

“ Bác sĩ Diệp, em bình tĩnh một chút ” Anh cau mày nhìn cô ta.

“ Bình tĩnh. Anh nói em phải làm sao để bình tĩnh. Yêu anh bảy năm, tự nguyện theo anh đi khắp nơi để khám bệnh từ thiện, không về bệnh viện của gia đình làm việc mà theo anh đến cái bệnh viện nhỏ xíu này. Em đã cực khổ biết bao nhiêu, bỏ ra biết bao nhiêu giờ anh nói anh thích người khác anh nói em phải bình tĩnh làm sao? Anh nói cho em biết đi? ” Cô điên cuồng la hét và khóc hỏi anh.

“ Anh cũng đã nói với em rồi, anh không thể nào có tình cảm nam nữ với em được. Anh không thể lừa dối mình và cũng lừa dối em được ” anh nhìn cô ta, áy náy giải thích.

“ Em cũng không ngại anh lừa dối mà... ”

“ Em không ngại nhưng anh để ý, anh không thể làm như vậy được ”

“ Anh! Tại sao anh lại vô tình như vậy ”

BỐP

Cô vung tay tát vào mặt anh rồi tức giận bỏ đi.

Anh nhìn bác sĩ Diệp tức giận mở cửa bỏ đi thì thở dài, sờ vào bên má bị đánh thì nhũn mảy. Đau thật.

Anh đang định đi lấy cho mình một ly cà phê để tỉnh táo hơn thì thấy cô gái nhút nhát của anh đứng ở cửa phòng nhìn anh.

“ Anh định đi đâu sao? ” cô rụt rè hỏi anh, sợ mình đột nhiên đến mà không nói trước làm phiền công việc của anh.

Thấy cô thì tâm trạng nặng nề lúc nãy bay đi mất. Anh mỉm cười nhìn cô.

“ Không sao, dù gì cũng đến giờ nghỉ trưa rồi, em vào đây ” Anh đóng cửa rồi nắm tay cô dắt vào phòng làm việc của anh.

“ Em và cô có làm một ít bánh nên cô sai em đem cho anh một ít ” cô đưa hộp bánh cho anh cầm.

Anh lấy hộp bánh đặt lên bàn rồi đứng tựa vào mép bàn làm việc đưa tay kéo cô lại ôm eo vùi đầu trước ngực cô.

“ Anh sao vậy? Đây là phòng làm việc đây ờ có người vào thì phải làm sao? ” cô gầy gầy định thoát khỏi cái ôm của anh nhưng lại bị anh ôm chặt hơn.

“ Hôm nay anh làm sao vậy? ” cô thấy anh ôm chặt mình nên cũng đành đứng im cho anh ôm.

Anh ôm cô một lúc lâu mới buông cô ra ngẩng đầu nhìn cô.

“ Người em vẫn còn thơm mùi bánh nhĩ ” anh trêu ghẹo cô, thật ra trên người cô có mùi của hương hoa hồng, anh tham lam ngửi mùi hương nhẹ nhàng trên

người cô.

“Mặt anh bị sao vậy? Sao lại đỏ như vậy?” bấy giờ cô không để ý giờ anh ngẩng đầu nhìn mới thấy một bên má của anh đỏ ửng như vừa mới bị ai đánh.

“Anh không sao” anh đưa tay nắm lấy tay của cô đang sờ mặt mình.

“Ai đánh anh vậy? Có đau lắm không?” cô nhủ mảy xoa xoa bên mặt anh.

Anh cười không nói mà chỉ nhìn cô xoa mặt cho mình. Anh thấy mình bị bệnh rồi càng ngày anh càng thích cô, nhớ cô, muốn ôm cô.

“Anh bị phụ nữ đánh” anh nhìn cô xoa xoa mặt mình nhàn nhai nói.

Cô nghe anh nói mà thở ra một hơi, trợn mắt há hốc mồm nhìn anh.

Nhân lúc cô trợn mắt há hốc mồm, anh ngẩng đầu đôi môi anh đột nhiên ngậm chặt môi cô.

Cô mới đầu không biết làm sao ngây ngẩn cả người khi hoàn hồn lại muốn cự tuyệt nhưng anh đưa tay giữ chặt sau gáy của cô để nụ hôn càng thêm sâu.

“Phuong Vi, Anh rất thích em, rất yêu em”

Nghe anh thì thầm thổ lộ làm cho cô buông vũ khí đầu hàng một chút chống cự cũng không có đưa tay ôm cổ anh.

Thấy cô phối hợp không giãy giụa nữa anh càng được nước làm tới hôn sâu hơn, đưa lưỡi cang quét trong miệng của cô, hút hết mật ngọt trong đó.

Cô như bị anh đoạt hết không khí đến khi anh thỏa mãn buông cô ra thì cô đã thở gấp cố gắng hít thở.

Anh nhìn cô thở gấp, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên thì mỉm cười vui vẻ.

Thấy anh cười mình cô đưa tay đánh nhẹ vào vai anh: “Anh...”

Anh tựa trán mình vào trán cô thì thầm “Sao lại đỏ mặt như vậy, lần trước anh đã hôn em rồi mà em phải quen rồi chứ”

Làm ơn loại chuyện như thế này mà nói cô làm sao để quen.

“Loại chuyện này có xảy ra cả trăm lần cũng không quen được đâu” cô cuối đầu đỏ mặt cắn môi nói.

“Ha... ha...ha... Em thích anh hôn em sao?” anh ngẩng đầu cười to hỏi cô.

Cô thì vẫn cuối đầu cắn cắn môi ngại ngùng không nói chuyện với anh.

Thấy cô lại trốn tránh cắn môi thì anh đưa tay nâng mặt cô lên làm cho cô phải ngẩng đầu đối diện với mình hỏi lại: “Em thích anh hôn em sao? Nếu em không nói anh lại hôn em nữa đó”

Cô trừng mắt nhìn anh, nào có người như vậy chứ: “Sao anh lại đáng ghét như vậy”

“Em lại thích anh như vậy mà không phải sao? Mau trả lời đừng lảng sang chuyện khác”

Cô đỏ mặt nhìn anh trả lời: “Ừm! Hải lòng chưa?”

“Hải lòng” nói xong anh lại hôn nhẹ lên môi cô một cái mới buông cô ra lấy hộp bánh cô đem đến.

“Em trả lời rồi sao anh còn...còn...”

Ghét! Cô sẽ không bao giờ tin lời anh nữa.

Anh nắm tay cô dắt lại bàn trà mình thì ngồi lên sofa rồi kéo mạnh tay cô làm cho cô cả người đều ngồi lên đùi anh.

“Em thích anh hôn mà, anh chỉ thỏa lòng em thôi anh cũng sai sao?” Thấy cô giãy giụa muốn đứng lên anh đưa tay ôm eo cô chặt hơn nói ra lời uy hiếp: “Ngoan! Ngồi im ăn bánh đừng lộn xộn nếu không anh không ngại địa điểm mà ăn luôn em thay cho món bánh này đâu. Hừm!”

Nghe anh nói mà cứng người ngồi im trên đùi anh không dám lộn xộn nữa.

Thấy cô nghe lời ngồi im anh vui vẻ mỉm cười: “Không lấy bánh dứt anh ăn sao?”

“Anh có tay sao em lại phải dứt cho anh”

“Em càng ngày càng không ngoan rồi” anh trừng mắt làm bộ tức giận nhìn cô.

“Em...” cô cúi áp úng cần môi nhìn anh

“Tay của anh đang bận ôm em rồi lấy tay đâu mà ăn bánh nữa hả” thấy cô lại bị mình dọa sợ cần môi thì đành hạ giọng nói nhẹ với cô.

“Ai mượn anh ôm đầu, đã được lợi rồi mà còn khoe mẽ nữa” cô quay đầu lấy bánh dứt anh nhưng vẫn thì thầm oan trách.

Anh cười tươi được cô dứt bánh, sau này phải lừa cô đến đây nữa mới được. Anh rất ít khi ăn trưa vì anh thường không có thời gian đến lúc muốn đi ăn thì lại sắp đến giờ làm nên anh chỉ đành ăn tạm cái gì đó rồi thôi nhưng sau này có thức ăn trưa và tráng miệng ngon như vậy anh cũng không dại gì mà không muốn.

“Anh đang nghĩ gì mà cười ghê vậy?” cô thấy anh cười vui vẻ như vậy càng thấy mình bất an, không phải cô bị anh tính kế gì rồi chứ.

“Không có gì. Thứ bảy này đi đến chỗ tên kia xong đi chơi với anh nhé”

“Anh không bận sao?” anh thường rất bận nhưng vẫn đưa cô đi khám tại chỗ bác sĩ Vũ. Lúc cô vào khám thì anh cũng tranh thủ chớp mắt, có lúc cô ra thấy anh mệt mỏi mà tựa đầu vào sofa ngủ làm cô thấy đau lòng.

“Anh không sao? Buổi chiều em định làm gì?” anh biết cô sợ anh vất vả nhưng anh thì không an tâm cô.

“Tối nay em sẽ ở lại nhà cô. Cô và đừng bận việc có lẽ về muộn nên em đến để coi tên nhóc con kia”

“À! Tối rảnh anh sẽ gọi cho em”

Anh nhìn đồng hồ thì cũng gần đến giờ làm buổi chiều nên dù lòng không muốn nhưng cũng phải buông cô ra, chính áo cô bị anh ôm làm cho nhăn lại, dận dò vài câu rồi mới vừa lòng mà thả người.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tắc Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

“Tối nay anh có rảnh không em mời anh ăn tối” Thấy anh đã xong việc đang định về nhà thì cô ta nhìn anh nói.

“Tối nay thì không được rồi, tối nay anh có hẹn mất rồi” Anh vừa nói với bác sĩ Diệp thì thấy một cái đầu nhỏ lấp lấp ló ló ngoài cửa làm anh mỉm cười đi ra cửa kéo cô vào phòng nắm tay cô giọng cung chiêu hỏi: “sao lại núp ở đó? Không phải đã nói là để anh đến đón sao?”

“Em...em đến nhà sách mua ít sách tiếng pháp nên ghé qua chỗ anh luôn”

“Sách? Em mua sách gì? Sao không để anh đưa đi?”

“Em cũng đâu phải con nít”

Hai người mãi lo nói chuyện tình cảm mà quên mất bên cạnh còn có người khi cô cảm thấy có người đang trừng mắt nhìn mình thì mới thấy Bác sĩ Diệp đang ở đây.

“Anh đang bận sao, nếu bận thì em ra ngoài đợi anh nhé” Thấy Bác sĩ Diệp nhìn mình đầy vẻ ghét bỏ thì cô hơi sợ rút tay khỏi tay anh rồi định ra ngoài nhưng bị anh kéo tay nắm lại.

“Anh xong việc rồi, chờ anh lấy áo khoác rồi anh đưa em đi ăn” anh quay qua nói với Bác sĩ Diệp: “Hẹn em hôm khác vậy”

“Được rồi, vậy em về trước đây. Tạm biệt”

Cô ta quay người trừng mắt nhìn cô làm cô hơi sợ.

Nhìn hai bóng hai người tay trong tay đi ra khỏi bệnh viện cô ta càng tức giận. Cô ta chưa bao giờ biết anh cũng có lúc dịu dàng như vậy, đối với mọi người anh đều dùng khuôn mặt lạnh lùng để nhìn họ, cô ta chưa bao giờ nghĩ mình phải buông tay anh. Cái gì cô đã thích thì bất cứ giá nào cũng phải có. Anh là của cô ta không thể để một con nhỏ nhút nhát đến sau cướp được, cô ta phải có được anh.

Đang lo suy nghĩ chuyện Bác sĩ Diệp trừng mắt nhìn mình đầy vẻ ghen ghét thì cô thấy hai người khách vừa bước vào nhà hàng thì làm cho cô cứng cả người, tay cầm ly nước run run. Anh nhìn thấy cô có gì đó không đúng, mới vừa rồi không phải còn vui vẻ sao bây giờ mặt tái nhợt mà tay lại run run như vậy.

“Em sao vậy? Thấy không khỏe ở đâu hả?” anh lo lắng cho cô hỏi.

“Em...em...” tay cô run run vì sợ nên không cẩn thận làm rơi ly nước trong tay.

Ly nước bị vỡ làm cho mọi người đều nhìn vào hai người trong đó có hai người vừa bước vào. Cô thấy hai người họ nhìn mình thì càng sợ hơn, khuôn mặt trắng bệch cuối đầu cần môi.

Anh thấy cô làm rơi ly nước vội vàng đứng dậy lại gần cô xem xét cô lo lắng hỏi: “Em có sao không? Sao lại bất cẩn như vậy, bị ướt hết rồi” thấy cô cuối đầu cần môi nghĩ là cô sợ nên định nắm tay cô an ủi không ngờ vừa nắm anh thấy tay cô vừa lạnh mà vừa run làm anh càng lo lắng.

“Em sao vậy? Có chỗ nào không khỏe nói cho anh biết?”

Anh đang lo lắng muốn chết thì nghe cô nhỏ giọng nói: “Anh! Em...em muốn về nhà”

Nghe giọng cô nghẹn ngào thì anh đành đứng dậy tính tiền rồi cầm áo khoác và túi cho cô rồi ôm cô đi về.

Khi đi ngang qua hai người khách mới vào thì nghe người con gái hừ một tiếng rồi đứng trước mặt ngăn hai người lại.

“Còn tưởng là ai thì ra là người quen. Chị không nhận ra em gái sao chị Vi”

Nghe cô ta nói thì cô càng sợ theo bản năng càng dựa sát vào người anh. Anh thấy cô run người dựa sát vào mình thì nhẩn mảy, khuôn mặt lạnh lại.

“Chị nghĩ là có soái ca che chở cho chị nên quên luôn người em này sao?”

“Em... em muốn về nhà” cô cuối đầu nức nở.

Nghe giọng của cô nghẹn ngào thì anh lạnh mặt trừng mắt nhìn người đang đứng ngăn trước mặt: “Làm phiền cô nhường đường”

Giọng nói lạnh lùng của anh làm cho cô ta không tự giác rút người tránh qua.

Anh đỡ cô lên xe bỏ đồ của cô phía sau rồi lên xe thắt dây an toàn cho cả hai rồi đưa cô về nhà.

Về đến dưới nhà cô thì thấy cô đang ngủ anh đành nhẹ nhàng ôm cô lên nhà, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường đắp chăn cho cô rồi đi ra ngoài.

Anh đi vào bếp nhìn nhà bếp gọn gàng, sạch sẽ thì mỉm cười. Buổi tối cô chưa ăn gì nên anh định nấu cho cô cái gì đó. Nhìn trong tủ lạnh rất nhiều đồ ăn nên cũng không chán chờ mà cởi áo khoác xoắn tay áo lên và nấu đồ ăn cho cô.

Khoảng nửa tiếng sau anh đã nấu xong đồ ăn nên định đi vào gọi cô, vừa bước vào phòng thì không thấy cô đâu làm anh hoảng lên.

“Vi... Vi...em ở đâu?” anh vào nhà tắm cũng không thấy cô, chạy ra ngoài thì nghe thấy tiếng cô nức nở khe khẽ. Anh bước đến mở tủ quần áo thì thấy cô trong đó khóc.

Anh đau lòng ngồi xổm xuống ôm cô ra ngoài anh để cô ngồi trên đùi mình một tay ôm eo cô một tay lau nước mắt cho cô đau lòng hỏi

“Sao lại trốn trong tủ quần áo khóc vậy hả? Có thể nói cho anh biết không?”

Cô đưa mắt nhìn anh một lúc lâu rồi mới từ từ kể hết chuyện lúc nhỏ cho anh biết.

“Vậy người lúc này là con của mẹ kế em hả?”

“Ừm! Từ đó em bị tâm lý thấy người lạ là em sợ nên cô và dượng mới mời bác sĩ tâm lý cho em và bắt em đi kiểm tra sức khỏe định kỳ” cô cuối đầu cần môi hấp hớp lỗ mũi.

“Em đã bao lâu rồi không gặp bọn họ?” anh đau lòng ôm cô càng chặt hơn.

“Em...năm em mười sáu tuổi thì bị họ ném cho cô út nuôi đến bây giờ”

Nghe cô nói mà làm cho anh tức điên lên được, con của chồng thì không phải là con sao. Một đứa bé mới bảy tuổi thì biết cái gì, lúc này anh mà biết cô gái kia lúc nhỏ ăn hiếp cô như vậy anh sẽ không bỏ qua như vậy đâu.

“Em...em xin lỗi” cô thấy anh không nói gì nghĩ là anh tức giận mình nên cô xin lỗi.

“Sao em lại xin lỗi anh? Em cũng đâu có làm gì sai” anh cứng chịu xoa xoa má cô: “Anh không thể làm gì khi lúc nhỏ em chịu uất ức nhưng kể từ bây giờ anh sẽ không để cho em phải buồn anh sẽ chăm sóc, yêu thương em nhưng em phải hứa với anh sau này nếu như em có buồn đến mấy thì cũng không được trốn trong tủ quần áo khóc nữa, nếu buồn thì phải nói ra nếu không em sẽ không bao giờ vượt qua tâm lý sợ hãi được đâu biết chưa”

“Ừm” cô gật đầu đồng ý với anh.

“Thế đã đỡ hơn chưa? Ra ngoài ăn tối với anh được không, lúc này em cũng có ăn gì đâu!”

Nghe anh nói cô mới phát hiện là mình ngồi trên đùi anh nãy giờ. Cô đỏ mặt cuối đầu ấp úng nói: “anh...anh...”

Thấy cô đỏ mặt ấp úng cả nửa ngày cũng không nói được lời nào nên anh tự động buông cô ra để cô đứng dậy rồi cả hai ra ngoài ăn bữa tối muộn.

Ăn tối xong chuyện làm cho cô rối rắm là anh mặt dày đòi ở lại, anh ở lại thì ngủ ở đâu, nhà cô chỉ có một phòng thôi. Làm sao bây giờ. Cô đang rối rắm không biết làm sao để nói anh về nhà mình thì anh từ bếp đi ra.

“Sao lại ngồi gần người ra vậy? Em không đi ngủ sao?”

“Ờ...thì...Cái đó...anh không định về nhà mình thật à?”

“Anh có nói ở lại là sẽ ở lại, hay em sợ không kim chế được động thủ với anh?”

“Anh...anh lưu manh... Kệ anh nhà mình có giường không ngủ lại muốn ở nhà em ngủ sô pha.” cô ngại ngần đỏ mặt định vào phòng ngủ nhưng anh nắm tay kéo lại ôm cả người cô vào lòng.

“Ai nói anh sẽ ngủ sô pha?”

“Không ngủ sô pha” cô nghi ngờ nhìn anh.

“Anh ngủ với em”

Đừng... nghe anh nói xong đầu cô nổ tung.

“Ngủ....ngủ chung với em”

“Ừ”

“Ai cho anh ngủ chung với em” cô đẩy anh ra hét lên với anh.

Hừ...hôm nay còn giám hét lên với anh. Cô gan lắm không phải lúc trước thấy anh là sợ sao anh nói gì nghe nấy mà bây giờ giám hét lên với anh, chuyện này phải cảm ơn tên kia vì đã giúp cô không ít nhĩ.

“Tùy em, anh muốn ngủ trên giường, ngày mai anh còn phải đi làm nên không muốn ngủ sô pha đau cổ đau lưng đau” nói xong bỏ vào phòng tắm rửa mặt.

Cô không biết làm sao với anh nên đành vào phòng lấy chăn và gối ra sô pha ngủ. Anh không muốn ngủ sô pha thì cô đành chịu thiệt ngủ sô pha một đêm vậy.

Anh từ phòng tắm bước ra không thấy cô trên giường ra phòng khách thì thấy cô đã nằm co trên sô pha ngủ rồi. Anh tức giận mỉm cười nhìn cô, được lắm càng ngày càng không sợ anh rồi, anh nào nỡ để cô ngủ sô pha. Anh bước đến cuối người bế cô lên vào phòng ngủ, vừa vào anh tiện thể đưa chân đóng cửa phòng.

Cô bị anh bắt ngờ ôm vào phòng làm cô bất ngờ nên dấy dựa.

“Anh... anh bỏ em ra, em nhường giường cho anh ngủ còn không được sao?”

“Ai muốn em nhường? Anh nói sẽ ngủ chung với em mà em không nghe hà, càng ngày càng không sợ anh nữa rồi hà”

Anh để cô xuống giường rồi chỉnh tư thế thoải mái ôm cô rồi nhắm mắt ngủ mặc cô trừng mắt nhìn anh.

“Nếu em không muốn ngủ anh không cũng không ngại làm một chút chuyện giúp em ngủ ngon đâu” thấy cô vẫn trừng mắt không ngủ anh đành uy hiếp.

Nghe anh uy hiếp thì cô cứng người nhắm mắt ngủ.

Anh mỉm cười vuốt nhẹ tóc cô rồi kéo chăn hôn nhẹ lên trán cô, ôm chặt cô cả hai cùng ngủ.

“Chúc em có giấc mơ đẹp. Hạnh phúc của anh”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tắc Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Cô vừa tỉnh dậy lúc trời hừng sáng, trong phòng chỉ có một mình, bên cạnh là chỗ trống lộn xộn, nhìn thời gian thì chức là anh đã đi làm rồi. Cô vào phòng tắm rửa mặt rồi vào phòng bếp thì thấy bữa sáng đã có sẵn trên bàn và có một tờ giấy nhỏ cạnh ly sữa.

“Anh đã làm bữa sáng tình yêu cho em, ăn xong nhớ gọi điện cho anh. Anh đi làm trước ”

Cô mỉm cười cầm điện thoại gọi cho anh, điện thoại vừa reo là anh đã bắt máy. Cô nghe tiếng anh trầm thấp dịu dàng trong điện thoại làm cho cô thấy nhớ anh.

“ Tỉnh rồi hả? Đã ăn sáng chưa? ”

“ Anh dậy lúc nào sao không gọi em ”

“ Anh thấy con mèo nhỏ ngủ ngon quá nên không giám gọi sợ phá giấc ngủ của mèo nhỏ lại nhảy vào cào cào anh ”

“ Anh mới là con mèo nhỏ ”

“ Ha...ha...ha... Ngoan nếu đã tỉnh thì ăn sáng đi rồi tối về chờ em đi ăn ”

“ Tối nay em có lớp học tiếng pháp rồi chắc về hơi bị trễ đó ”

“ Được rồi, trễ thì anh sẽ đến đón em đi ăn khuya ”

“... ” Cô không biết tại sao anh lại tốt , cũng chill cô như vậy cô có xứng với anh hay không. Thấy anh đối tốt với mình làm cô càng cảm thấy tự ti về bản thân hơn.

“ Sao lại im lặng rồi? Hay là thấy nhớ anh đó hả ”

“ Ừm! ”

“ Ừm là ý gì? ” giọng anh hơi kích động.

“ Em nhớ anh ”

“ ... ” giờ đến lượt anh im lặng, cô nghe bên kia là tiếng hơi thở gấp gáp của anh.

“ Ngoan, tối gặp sẽ thưởng cho em ”

Nói xong thì anh cúp luôn điện thoại không đợi cô nói tạm biệt anh. Nhìn điện thoại mà cô tự nhiên lại đỏ mặt.

Anh cúp điện thoại xong thì gục đầu trên bàn than thở, nếu anh không cúp máy thì chỉ nghe cô nói nhớ anh thì làm cho anh muốn ôm cô vào lòng và hung hăng hôn cô.

Chắc anh bị độc của cô nặng lắm rồi, cả ngày chỉ lo về cô gái nhút nhát của anh thôi, anh sợ người ta lừa mất cô. Anh rất sợ mất đi cô

Haizzz! Biết đến khi nào anh mới bắt cô giam lại trong vòng tay của mình để khỏi sợ mất cô đây.

“ Bác sĩ Dương...Bác sĩ Dương...”

“ Hà...”

“ Bác sĩ sao vậy? Sao lại ngồi ngơ ngác cười một mình vậy? Tôi gọi mấy tiếng mà cũng không nghe ” quái lạ hôm nay bác sĩ Dương không bình thường nha tại sao lại ngồi cười mỉm một mình như vậy: “ Hay là nhớ đến cô nào rồi nên mới ngồi cười như kẻ ngốc đây ”

“ Tôi thể hiện rõ vậy sao? ” anh nhìn chị y tá cười hỏi.

“ Ô! Tin nóng nha không biết mấy vị ái mộ bác sĩ biết bác sĩ đã có đối tượng thì sẽ thế nào nhi, chắc tan nát hết cõi lòng quá ” chị y tá cười chọc anh.

“ Ha...ha...Tôi thật vinh hạnh vì được yêu thích như vậy ”

“ Thôi, bớt làm trò đi. Đối tượng là ai vậy, có trong bệnh viện chúng ta không? ”

“ Tôi không nghĩ chị lại tò mò như vậy nhưng không sao tôi cho chị đáp án kéo về mắc công chị lại suy nghĩ không ra mà ăn ngủ không yên ”

“ Nói mau ” chị y tá đưa tay đánh nhẹ vai anh ép cung.

“Cô ấy là cháu gái của một guru thầy, cô ấy không phải là người trong ngành cho nên càng không thể nào ở bệnh viện được. Rồi nhiều đó thôi”

“Bác sĩ càng nói tôi càng tò mò về cô gái nhỏ đó nha”

“Thôi đi chị cô gái của tôi chị tò mò làm gì, gọi bệnh nhân tiếp theo đi kìa”

“À! Tôi quên mất”

Thật không hiểu phụ nữ tại sao họ lại có nhiều chuyện để tò mò mà như vậy. Không như cô gái nhỏ của anh cô luôn dịu dàng có gì nghĩ không ra thì ngồi ngoác cần môi tự suy nghĩ mà không thích anh làm phiền.

“Cô thấy trong người thế nào?” Anh nhìn hồ sơ bệnh nhân rồi ngẩng đầu nhìn người bệnh thì anh phát hiện hóa ra là cô gái mới gặp hôm qua ở nhà hàng. Cũng là cái người bắt nạt cô lúc nhỏ.

“Ý hóa ra anh là bác sĩ sao? Thật không ngờ cô ta cũng tốt số quá đi chứ có thể dụ dỗ được một con mồi ngoan như vậy” cô à nhìn thấy anh cũng rất bất ngờ. Cô ta hôm nay thấy trong người không thoải mái nên mới đi khám xem sao ai ngờ lại gặp được người “quen”.

Anh nhúm mày khó chịu vì lời cô ta nói anh ngưng mắt nhìn và đánh giá cô ta. Người con gái thì xinh đẹp nhưng tại sao lại choa ngoa làm cho người ta có cảm giác chán ghét.

“Cô thấy trong người thế nào?” anh bỏ ngoài tai lời nói đáng ghét kia mà chỉ xem cô ta như bệnh nhân bình thường khác.

“Anh không muốn hỏi tôi là ai và có quan hệ gì với người yêu của anh sao?” thấy anh im lặng không nói nên cô ta nói thêm: “anh im lặng cũng phải, chắc người yêu của anh cũng nói cho anh biết tôi là ai rồi nhỉ”

“Xin lỗi! Cô nếu như không muốn khám bệnh thì mời đi ra ngoài đừng ở đây phí thời gian của mọi người, còn có bệnh nhân khác đang chờ khám” Anh lạnh giọng nói với cô ta.

“Anh không muốn biết về người yêu của anh sao?” cô ta không tin anh ta không muốn biết về con nhỏ đáng ghét kia.

“Không phiền cô quan tâm, cô ấy là người của tôi nên nếu muốn biết gì thì tôi sẽ tự hỏi cô ấy không cần cô làm người phát ngôn giúp” anh tức giận nói với chị y tá gọi người tiếp theo.

“Không ai nói với anh tôi là người cuối cùng sao?” cô ta đắc ý cười nhìn anh.

Anh ngược mắt nhìn chị y tá đang đứng bên cạnh thì thấy cô y tá gật đầu với anh.

Thôi xong, bác sĩ Dương tức giận thật rồi, còn cái cô gái kia không biết có quen biết gì với bác sĩ không mà ăn nói đầy mùi thuốc súng như vậy.

“Nếu cô không có nhu cầu khám bệnh thì tôi xin phép” anh đứng dậy cùng chị y tá ra khỏi phòng khám.

“Anh không muốn biết người yêu của anh lúc nhỏ bị uất ức như thế nào sao?” cô ta thấy anh định bỏ đi nên cao giọng nói.

Anh không muốn nghe nên mở vãn mở cửa để chị y tá ra và mình cũng chuẩn bị đi ăn trưa. Anh không muốn nói chuyện với người mà mình không muốn.

Anh không biết tại sao người của anh sao có thể sống chung với loại người như vậy gần ấy năm, anh chỉ mới tiếp xúc mới một chút mà đã rất chán ghét rồi. Càng nghĩ càng thấy thương cho cô gái nhỏ của anh, giờ anh rất muốn gặp cô, an ủi cô.

“Cô mời tôi ra đây là có chuyện gì?” cô ta nhìn người nữ bác sĩ trước mặt đầy vẻ tò mò. Người kia vừa đi thì cô nàng vào phòng mời cô ra ngoài nói chuyện.

“Tại sao cô lại biết bác sĩ Dương?”

“Anh ta là bạn trai của chị tôi. Sao? Cô cũng thích anh ta à. Anh ta cũng đào hoa quá đấy chứ”

Nghe từ “bạn trai” làm cho Bác sĩ Diệp càng tức giận. Lúc này cô định vào rủ anh đi ăn trưa nhưng thật không ngờ cô nghe được cô gái này nói chuyện với anh về người yêu của anh nên cô rất muốn biết cái quá khứ của cô gái kia. Nghe cách nói của cô ta thì cô ta cũng không ưa gì chị mình.

“Tôi muốn biết về quá khứ của cô gái kia”

“Dựa vào cái gì mà tôi phải nói cho cô biết”

“Dựa vào cái này” cô để một bì thư có tiền lên bàn.

Nghe cô ta kể xong cô càng đắc ý. Cô biết mà làm sao anh Dương có thể thích người như vậy thì ra chỉ là lòng thương hại thôi. Một người từng bị mẹ ghê và con gái của bà ta hành hạ rồi bị ám ảnh tâm lý thì làm sao có thể thích hợp với một người con trai hoàn hảo như anh Dương được. Cô nhất định còn có cơ hội. Cô sẽ cướp anh từ tay của cô gái kia.

Chương 11

Cô vừa bước ra từ phòng học tiếng Pháp thì đã thấy một anh chàng đẹp trai đang đứng tựa vào xe nhắm mắt dưỡng thần.

Cô đứng im nhìn anh, càng nhìn anh cô càng thấy anh đẹp trai thật là không có tiền đồ mà. Khuôn mặt góc cạnh, đôi mày rậm càng làm cho đôi mắt anh nhìn có vẻ lạnh lùng. Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, tay áo xoắn lên đến khuỷu tay càng nhìn càng đẹp mắt.

Anh nghe ồn ào nên mở mắt nhìn về phía lớp học của cô, thấy cô đang đứng bất động nhìn anh. Anh mỉm cười bước đến chỗ cô.

“Sao lại đứng im nhìn anh như vậy?”

Cô chỉ lắc đầu không trả lời mà chỉ cười đầu nghịch mấy ngón tay.

Chết thật! Anh không cười thì thôi cười lên thì càng đẹp trai, cô bị vẻ đẹp trai của anh câu hồn đi mất rồi.

Khi anh bước đến có vài cô gái cũng xầm xì khen anh đẹp trai. Anh đẹp trai này là của cô rồi cho nên cô thấy mấy cô gái đó ao ước anh càng làm cho cô tự ti với bản thân.

Cô ngược mắt nhìn anh suy nghĩ không biết tại sao anh thích cô, cô không đẹp miễn cưỡng thì cũng được xem là vừa nhìn thôi lại nhút nhát không giống như anh là một người đẹp trai ưu tú như vậy.

Cô cảm thấy tự ti.

Cô gái nhỏ của anh tối nay là lạ, không phải buổi sáng còn tốt sao giờ lại trầm mặc như vậy.

Anh định hỏi cô bị làm sao thì nghe thấy tiếng cô em gái của anh.

“Sao anh lại đến đây mà không gọi trước cho em? Lại có chuyện gì nhờ người ta giúp sao? Như cũ một bữa ăn nhạt, như thế nào?”

“Mơ tưởng, anh mà rảnh đến tán dóc với em sao?” cô em gái này của anh tính tình như vậy cũng chỉ có cái tên bạn bác sĩ tâm lý kia mới trị được nó thôi.

“Ồ! Thế anh đến trước lớp em làm gì còn không phải đợi đưa em về nhà tiện có chuyện nhờ em sao?” Hừ, giám nói cô mơ tưởng, anh cũng không xem lại mình, mỗi lần có chuyện nhờ cô em này thì đưa đốn nhiệt tình còn không có thì cả tháng cũng không thấy một cuộc gọi nhờ.

“Anh đến đón bạn gái anh. Nếu biết em dạy lớp này anh đã sai em đến dạy cô ấy rồi khỏi mắc công cô ấy đi.”

Nghe coi, có người anh trai nào như vậy không nhưng mà khoan đã anh nói gì “Bạn gái”. Bây giờ cô mới chú ý có một cô gái đứng cạnh anh trai mình. Không lẽ là?

“Gi? Đây là bạn gái anh hả, không phải vì bị mẹ ép đến đường cùng nên tìm đại một người đó chứ?”

“Anh rảnh vậy hả” anh nắm tay nhìn cô giới thiệu: “Đây là Như em gái anh” rồi nhìn em gái nói tiếp: “Còn đây là Vi bạn gái anh”

Nhìn anh trai nắm tay cô gái kia tự nhiên như vậy thì Như càng ngạc nhiên và cũng vui mừng cho anh.

Bây năm. Bây năm anh trai của cô cũng đủ khổ sở lắm rồi, bây giờ nhìn anh ấy cung chịu bạn gái như vậy làm cho cô cũng mỉm cười.

Lúc trước nghe Vũ nói anh cô có đối tượng đề ý cô còn tưởng là anh trai muốn đối phó với hoàng hậu ở nhà nên tìm đại người để đối phó nhưng giờ xem ra anh trai là thật tâm rồi.

“Xin chào, em là Như là em gái anh ấy”

“À! Chào cô, tôi là Vi” cô đáp ứng trả lời nhưng vẫn hơi sợ hơi ghé sát vào anh.

Nhìn phản ứng ý lại của cô ấy làm cho cô càng thêm vui vẻ. Cô nhìn qua đánh giá cô gái trước mặt khuôn mặt ngây thơ, trắng trẻo hiền lành làm cho người ta có cảm giác muốn bảo vệ.

“Em nhìn đủ chưa?” nhìn em gái nhìn cô chăm chăm làm anh không vui.

“Nè! Anh có cần quan trọng hóa lên vậy không hả ” ghét, ta ghen tị đó được không hả, sao hai mươi ba năm nay không thấy anh trai bảo vệ cô như vậy.

“Em về đi, cảm không được nói lung tung với cả nhà nếu không, hừ đừng trách anh vô tình. Khi nào đến lúc anh sẽ đưa cô ấy về nhà gặp cả nhà ”

Xem đi con người hơn nhau là chỗ đó. Có bạn gái rồi nên ghét bỏ cô, nghe anh trai nói như vậy xem ra là đã quyết định với chị ấy rồi.

“Anh không đưa em về hả, để em một mình như vậy sao, thiệt là có người anh trai nào như anh không ”

Anh nắm tay cô ra xe nghe em gái nói vậy thì cũng không quay đầu mà nói lại: “Gọi người của em đến đưa em về, cậu ta đang rảnh lắm anh thì... không rảnh”

Nói rồi lái xe đi mất để cô em gái tức giận dậm chân bên đường.

Đi được một đoạn anh thấy cô gái nhỏ của mình có vẻ không đúng, suốt đoạn đường cô không nói gì chỉ nhìn ra ngoài cửa xe.

“Em sao vậy? Thấy không thoải mái ở đâu hả? ” anh lo lắng lúc chờ đèn đỏ định sờ trán xem nhiệt độ cho cô nhưng cô nghiêng đầu né đi.

“Lại làm sao nữa rồi hả?”

Cô ghét bản thân mình nghĩ lung tung nhưng không nghĩ không được. Anh cái gì cũng tốt, công việc tốt, gia đình tốt nhưng còn cô thì sao chẳng được gì còn bị mãi cái tâm lý kia vẫn nhứt nhứt liệu mình có xứng với anh mà anh nói thích cô liệu có phải là thương hại cô hay không.

Nhìn thấy anh được mấy cô gái kia ái mộ như vậy càng làm cho cô rối tung rối mù lên được. An ưu tú như vậy ngoài kia có biết bao cô gái thích anh, yêu anh ví như Bác sĩ Diệp vậy cô ấy thích anh. Cô tuy có chút nhứt nhứt nhưng cô không ngốc. Cô luôn cảm thấy Bác sĩ Diệp luôn nhìn cô tỏ vẻ chán ghét nhưng với anh lại là ái mộ, yêu quý. Tại sao anh lại chọn cô.

Thấy cô né tránh anh rồi lại nhìn chằm chằm anh không nói gì làm cho anh không khỏi nhúm mày.

“Em không sao? Em muốn về nhà ” cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn những vật bị bỏ lại phía sau.

Lúc đến nhà cô và dượng thì cô mới phát hiện là anh không đưa cô về nhà của mình.

“Anh thấy em không ổn nên sợ em ở một mình không ai lo nên đưa em đến nhà thầy, có cô thầy chăm sóc em anh cũng bớt lo hơn”

Nhìn cô muốn mở cửa xuống xe không trả lời anh thì anh khóa xe, xoay người cô lại ôm cô vào lòng nhẹ giọng an ủi.

“Thật ra anh cũng không biết con bé Như lại dạy lớp tiếng Pháp của em, anh định khi nào em chuẩn bị tâm lý sẵn sàng thì anh mới đưa em về nhà giới thiệu cho cả nhà, anh không biết lại tình cờ gặp con bé ở đó. Anh xin lỗi vì chưa được sự đồng ý của em mà đã quyết định như vậy”

Anh nghĩ mình quyết định đưa cô về nhà tạo cho cô áp lực nên cô mới buồn như vậy.

Nghe anh xin lỗi làm cho lòng cô thêm loạn, tại sao anh lại tốt với cô như vậy. Thật ra cô đâu có giận anh, cô chỉ suy nghĩ lung tung thôi.

Anh tốt với cô như vậy càng làm cô ỷ lại vào anh, không có anh không được.

Cô đưa tay ôm lại anh, tham lam cái ôm ấm áp của anh.

“Ngoan, anh không muốn em suy nghĩ lung tung vào nhà rồi nói cô nấu gì đó cho em ăn rồi tắm rửa thoải mái lên giường đi ngủ, có gì thì gọi cho anh. Được không? ” thấy cô ôm lại mình thì anh càng lo cho cô hơn.

“Vâng ” cô buông anh ra nhẹ giọng đáp.

“Ngoan vào nhà đi ” anh không nỡ nhưng cũng phải buông cô ra.

Nhìn cô đi vào nhà anh mới rời đi. Vốn là định trong thời gian được hai tiếng nghỉ trưa anh đưa cô đi ăn rồi hưởng thụ thể giới hai người nhưng xem ra tới nay anh ra đường không coi giờ rồi, tâm trạng cô gái nhỏ không tốt làm cho anh cũng không tốt lây.

Anh lái xe về bệnh viện trực nhân tiện mua gì đó ăn rồi gọi hỏi thăm cô gái của anh mới được.

“Chào cô ”

“Chào bác sĩ ”

“Chắc cô cũng tò mò là hôm nay sao tôi lại gọi cô ra ngoài nói chuyện như thế này phải không ”

“...” cô không trả lời mà chỉ nắm chặt ly nước trong tay nhìn Bác sĩ Diệp.

“Tôi không ngại nói cho cô biết tôi yêu anh Dương, tôi yêu anh ấy đã bảy năm rồi. Tôi theo anh ấy đi khắp nơi để khám bệnh, lúc anh ấy ốm đau hay một mình ở nước ngoài là một mình tôi bên cạnh anh ấy. tình cảm hai chúng tôi rất tốt cho đến khi anh ấy về nước và gặp được cô thì anh ấy đã thay đổi. Anh ấy thấy cô giống người vợ trước của anh ấy mà muốn bảo vệ cô ”

“Tôi... Tôi...” cô không biết, cô không biết gì hết.

“Vì cô giống chị ấy cho nên anh Dương mới quan tâm, bảo vệ cô chứ cô nghĩ cô xứng với anh ấy sao? Xứng với danh phận là “Bạn gái” anh ấy hả. Một người ưu tú như anh ấy cô làm sao xứng được?”

“Chẳng lẽ là cô xứng sao Bác sĩ Diệp. Bây giờ là sao? Đánh ghen hả hay là tranh giành chồng?”

“Như. Sao em lại ở đây?” cô ta không ngờ lại gặp em gái anh ở đây, này giờ những gì cô ta nói em gái anh đều nghe hết rồi sao.

“Ồ! Sao chị được ở đây mà tôi không được ở đây. Nếu tôi không ở đây có lẽ đã bỏ qua một màn trình diễn hay rồi” nói chơi sao, đây cũng không phải nhà hàng của cô ta mở cơ sao cô không được ở đây.

“Ý chị không phải như vậy”

“Tôi mặc kệ ý chị là sao, tôi chỉ là muốn chị tiếp tục chuyện đang dở lúc này” Như kéo ghế ngồi cạnh cô, ngồi như xem kịch vui.

“À thì...” cô ta khó xử nhìn Như, thôi kệ dù sao con bé đã biết thì cô cũng không muốn giấu nữa: “Chị yêu anh trai của em đã bảy năm nhưng dựa vào cái gì vì một cô gái bị chứng ngại tâm lý này dành anh ấy với chị. Cô gái này gia đình thì phức tạp có một người mẹ kế và một cô em gái chuyên đi dụ dỗ những người giàu, dùng nhan sắc để có tiền còn bản thân thì bị tâm lý còn phải đi gặp bác sĩ tâm lý thì dựa vào đâu mà xứng với anh Dương chứ. Cô ta không tự cảm thấy mình trào cao sao? Anh ấy chẳng qua là thấy cô ấy giống với vợ anh ấy, nhút nhát cần bảo vệ nên mới quan tâm vậy thôi” cô ta chán ghét chỉ vào mặt cô.

Nghe Cô ta nói như vậy thì cô sợ hãi nắm chặt cái cốc trong tay, mặt tái xanh không còn giọt máu. Tai cô không nghe thấy gì hết.

Thì ra anh chỉ thấy cô giống người vợ trước nên mới nói thích cô thôi, thì ra anh chỉ thương hại cô thôi. Thì ra ôn nhu, cung chiều của anh chỉ là thấy cô tội nghiệp nên thương hại cô thôi.

Từ trước tới nay cô vẫn ôn nhu nhưng tại sao anh lại xuất hiện bên cô, trêu chọc cô, nói yêu cô để rồi cô ý lại vào anh yêu thương anh nhưng đến cuối cùng lại phát hiện ra tất cả chỉ là lòng thương hại. Cô biết mình không xứng với anh nhưng anh cũng đâu cần phải thương hại cô. cô không cần anh thương hại, cô chỉ muốn anh yêu thương cô thôi.

Cô không cần lòng thương hại của anh. Đẹp hết đi cô không cần ai thương hại cô hết.

Cô đứng dậy vụt chạy đi mặc kệ Như đang gọi cô phía sau.

“Bác sĩ Diệp, tôi không ngại nói cho chị biết tôi không biết chị yêu anh tôi như thế nào, yêu trong bao lâu hay là chị Vi có xứng với anh tôi hay không, tôi cũng không biết tình cảm anh tôi dành cho chị ấy có phải là thương hại như lời cô nói hay không. Nhưng những gì chị làm ngày hôm nay thì đối với anh tôi mà nói thì bảy năm quen biết với cô coi như xong”

Như định chạy đuổi theo cô nhưng chợt nghĩ ra điều gì đó nên quay lại nói tiếp:

“Với lại tôi cũng cảm ơn chị đã lo cho gia đình tôi nhưng không ngại chị nhọc công Chị dâu của tôi chỉ có thể là chị Vi mà thôi. Chị nên từ bỏ đi” Nói xong không chờ cô ta nói gì Như đã chạy đi tìm Cô.

Đứng ở trước cửa ra vào của nhà hàng Như căn bản không biết đi hướng nào để tìm

Như vừa vội vừa lo nên lấy điện thoại gọi ngay cho anh trai kể tội, xem xem lần này anh có giám không mời cô ăn bữa cơm nhật mà cô thích hay không.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tác Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Cô không muốn nghe gì hết, cô chỉ biết chính mình chạy đi thôi, lòng thương hại của anh đẹp hết đi.

Nhưng cô rất đau lòng, lỗ tai ù ù, trong đầu trống rỗng, cho dù muốn trực tiếp chất vấn anh, cũng chỉ sợ là không thể nói ra câu nào.

Cùng lúc chạy ra khỏi nhà hàng tới đường cái, cô tiện tay gọi taxi, đợi khi ngồi lên xe, tài xế taxi hỏi cô muốn đi đâu, cô không biết mình nên đi về đâu.

Đâu mới là nhà, là nơi cô nên về đây.

Di động lại vang lên, không biết đã có bao nhiêu thông báo cuộc gọi, cô cắn cắn môi, cuối cùng tắt nguồn điện thoại.

Nghĩ lại những lời bác sỹ Diệp nói với cô khiến cả người cô giống như bị một cơn gió lạnh lùa qua, lồng ngực run run, con mắt nhanh chóng hồng lên.

Cô sợ hãi.

Bởi vì yêu, bởi vì thực sự đã yêu, cho nên mới sợ hãi như vậy. Sợ hãi mất đi. Cô tự cười điệu cợt mình cô đã bao giờ có anh đâu mà mất, tất cả là giả thôi, giả tình giả ý, tất cả ôn nhu, dịu dàng, cưng chiều của anh với cô đều là giả thôi.

Miền cưỡng nhắm mắt khước miệng nhếch lên nụ cười khô, hai hàng nước mắt chảy ra ướt cả hai phần đuôi mắt, liên tục chảy xuống.

Phải làm thế nào đây? Trước mắt có nên về nhà ngủ một giấc hay không? Chờ tỉnh ngủ, sẽ biết được nên làm thế nào là tốt nhất?

Chợt nghĩ mình nên làm thế nào mới tốt. Bỏ đi hay là chết đi rồi kết thúc mọi đau khổ. Thật không biết tương lai của mình sẽ dài bao lâu nhưng hiện tại rất muốn kết thúc nó. Kết thúc thì tốt rồi.

Cô nhắm mắt, bởi vì con mắt ẩm ướt, có thể không yêu hay không, có thể ngừng khóc hay không?

Cô.....cảm thấy mệt mỏi quá.....

Anh điên cuồng gọi điện cho cô, cô cũng không bắt máy, sau đó phát hiện cô không trở về nhà của cô, nhà thầy cô cũng không nhận được điện của cô.

Anh không tìm được cô, lại khẳng định trong lòng cô đang rất khổ sở, trốn ở một nơi nào đó để anh không tìm được mà khóc, điều đó khiến anh càng nghĩ càng sốt ruột.

Anh rất tức giận tại sao cô lại không tin tưởng anh mà chỉ nghe lời người ngoài nói rồi phán tử hình cho anh như vậy. Tất cả tình yêu của anh mà cô cũng không tin sao. Cô rất biết cách chọc tức người ta. Anh thề nếu anh tìm được cô anh sẽ cho cô biết tay giám làm anh tức giận và lo lắng như vậy.

Trong lòng thì tức giận nhưng vẫn lo lắng nhiều hơn, cô đã đi đâu anh đã lái xe đi khắp nơi tìm cô. những nơi cô có thể đến anh đều tìm hết rồi.

Chết tiệt! Rốt cuộc cô đã chạy đi đâu vậy. Anh tức giận đánh mạnh tay vào vô lăng rồi gục đầu xuống.

Cô gái nhút nhát của anh rốt cuộc em ở đâu vậy. Anh rất lo cho em, em xuất hiện đi có được không. Anh xin em

Anh đang suy nghĩ thì có tiếng chuông điện thoại anh nhanh chóng bắt máy.

“Thầy, có tin của cô ấy sao? ở đâu vậy ạ... vâng em đến ngay”

Anh tắt máy nhanh chóng khởi động xe đến đón cô, mới vừa rồi nghe thầy của anh nói đã tìm được cô.

Khi anh đến nơi thì thấy cô ngồi cúi mặt vào giữa đầu gối bên mộ của mẹ cô anh nhìn mà thấy trog lòng co rút đau đớn. Anh bước đến ôm cô vào lòng nhẹ giọng an ủi cô.

“Ngoan, không sao, đừng khóc có anh đây rồi”

Cô bị ôm bất ngờ nên hoảng sợ giãy dụa nhưng khi nghe tiếng của anh thì cô như với được chiếc phao ôm chặt anh mà khóc. Cô khóc thật thương tâm làm anh cũng đau lòng.

Ôm cô ở trong lòng một lúc thì anh không thấy cô có phản ứng gì thì cuối đầu xem thì cô đã ngất cả người cô run rẩy, trán đổ đầy mồ hôi. Anh hoảng sợ bế cô lên chạy ra xe đến bệnh viện.

Cái cô gái này thật biết cách dày vò người, mắt tích cả ngày làm cho anh không tìm được mà lo lắng giờ tìm được thì lại phải bế cô vào bệnh viện. Cũng may anh là tìm được cô nếu không một mình cô ở nghĩa trang mà ngất đi thì phải làm sao. Càng nghĩ anh càng thấy sợ.

Anh làm các kiểm tra và cho cô uống thuốc hạ sốt mới lặng lẽ ngồi bên cạnh giường chăm sóc cô cả đêm.

Lúc cô tỉnh lại đã là sáng ngày hôm sau, cô nhìn xung quanh thì mới biết là mình đã đang ở bệnh viện. Cô nhớ mình ngồi ở mộ của mẹ rồi anh đến nhưng sau đó cô lại ngất đi nên cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì.

“Con tỉnh rồi hả? Con cảm thấy trong người thế nào rồi?” Cô út vừa mới đi vào nhìn thấy cô đã tỉnh nên mỉm cười hỏi thăm.

“Dạ! Con đã đỡ hơn nhiều rồi cô”

“Cái con bé ngốc này! Có biết ngày hôm qua mọi người rất lo lắng cho con không? Sao đang yên đang lành lại chơi trò mất tích hả?” nói rồi bà gõ nhẹ vào đầu cô trách cứ, rồi nói tiếp: “Ngày hôm qua không tìm thấy con Minh Dương rất lo cho con, nó lái xe như phát điên đi nơi nơi tìm con. Cô không biết nếu như không tìm được con nó lại phát điên lên như thế nào nữa”

“Anh ấy sẽ tìm người gây chuyện xử lý” Như vừa bước vào thì nghe Cô út và cô đang nói chuyện.

“Cháu chào cô! Cháu là Như, em gái của anh Dương, cháu đến thăm “chị dâu””

“À! Hai đứa ngồi nói chuyện cô về nhà lấy ít đồ cho Vi rồi cô quay lại ngay, phiền cháu trông Vi giúp cô một lát nhé”

“Dạ! Cô cứ yên tâm”.

Nhìn Bà vừa ra khỏi phòng bệnh thì Như tiến lên ngồi cạnh cô nói chuyện ngày hôm qua.

“Hôm qua nghe em gọi nói chị chạy đi thì anh em như người điên hét lên với em rồi sai em đi tìm chị. Mà ngày hôm qua sao chị lại chạy đi như vậy?”

“Chị... Chị rất sợ anh em ở bên chị chỉ là thương hại chị thôi” Cô ấp úng cuối đầu nói nhỏ.

Nghe cô nói như vậy thì Như mỉm cười nhìn cô: “Anh em mà rảnh vậy sao? Nếu anh em mà không thật lòng với chị thì làm sao lại nghe chị mất tích mà lo lắng như vậy hả? Chị ở bên anh ấy mà không phát hiện ra anh ấy rất cứng chiu chị sao? Nếu như chị còn nghĩ những điều anh em làm đều xuất phát từ lòng thương hại thì em cũng thua rồi”

Anh yêu cô là thật, anh không phải thương hại nên mới ở bên cô. Cô thật ngốc không nhìn ra sự yêu thương của anh mà nghe lời người ngoài muốn chia rẽ cả hai. Cô đúng là một con ngốc mà, gạt bỏ tất cả tình yêu của anh trong lòng lại bị cảm giác tự ti cán xé nên mới làm anh lo lắng như vậy.

“Anh ấy...”

Thấy cô nhắc đến anh mình thì Như biết là cô ấy đã nghĩ thông nên cố tình chọc ghẹo cô.

“Anh ấy đang làm việc, nghĩ lại lúc này gặp anh ấy là em thấy mắc cười rồi” Như òa lên cười rất vui vẻ.

“Anh ấy... chắc là giận chị lắm hả?” Nếu anh mà giận cô thì cô biết phải làm sao đây.

“Anh ấy đang tức đến muốn nổ tung luôn nhưng vì không nỡ nổi giận với chị nên đang ở trong phòng làm việc phát điên kia kìa”

Ha ha ha anh trai cô cũng có ngày hôm nay.

“Anh ấy không muốn gặp chị sao? Anh ấy...” Cô cắn cắn môi giọng buồn buồn hỏi.

“Không phải như vậy, anh ấy chỉ là sợ gặp chị lại tức giận nhưng không nỡ hung dữ với chị nên không gặp chị thôi, đợi lát anh ấy hết điên rồi sẽ vào đây thăm chị thôi”

“Chị thật không muốn làm mọi người lo lắng đâu nhưng mà chị cảm thấy mình không xứng với anh ấy. Chị....”

“Chị đừng nghĩ lung tung, vấn đề không phải xứng hay không xứng mà là chị và anh em có tình cảm với nhau là được. Chắc chị cũng nghe anh em kể về chị dâu trước của em”

“Ừm”

“Chị ấy mất đã mười năm nhưng anh em vẫn luôn lạnh nhạt với tình yêu, luôn từ chối việc đi xem mắt do mẹ sắp xếp em cứ nghĩ sau này anh ấy sẽ ở vậy nhưng em lại không ngờ anh ấy lại giới thiệu chị với em và cũng định đưa chị về ra mắt nhà em. Anh ấy là thật lòng với chị nếu chị nghĩ là mình không xứng với anh ấy thì chị sai lầm rồi dù là cô gái môn đăng hộ đối, xinh đẹp đi nữa nếu anh em đã không thích thì không ai ép được anh ấy. Chị nhìn chị Diệp đó nói gia cảnh có gia cảnh, nói tài sắc có tài sắc theo anh em bảy năm rồi nhưng anh em có từng động tâm đâu còn chị thì anh ấy chỉ mới gặp mấy tháng đã nhận định là chị vì vậy chị nên tự hào vì một người xuất sắc như anh em lại động lòng với chị, có khối cô còn ghen tị với chị ấy chứ. Vì thế cho nên chị nên tự tin vào bản thân đừng vì cảm thấy tự ti mà đánh mất anh em và cũng đánh mất tình yêu của chị”

Nghe Như nói cô mới nghĩ thông được. Đúng vậy, tại sao cô phải tự ti vì một người xuất sắc như anh mà cũng yêu cô mà. Theo lời Như nói cô nên tự tin vào bản thân mình vì đã có tình yêu của anh trong khi có nhiều người tốt hơn cô.

Cô chỉ cần một lòng một dạ yêu anh đừng suy nghĩ lung tung nữa là được, còn việc xứng hay không xứng thì cô không quan tâm nữa.

“Cảm ơn em” cô ngẩng đầu mỉm cười với Như.

Thấy cô mỉm cười là Như biết cô đã nghĩ thông suốt vì vậy cô nhất định phải đòi thù lao vì này giờ nói nhiều như vậy. Ha ha ha xem ra cô lại được lời một bữa ăn miễn phí rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tắc Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Thì ra duyên phận đã sớm an bài trong khoảnh khắc họ gặp nhau. Giống như họ đã nói: Không sớm một bước, cũng không muộn một bước, vừa vặn trong ngàn vạn người, bạn sẽ gặp, người thuộc về bạn là anh ấy.

Đã hai ba ngày rồi cô vẫn chưa gặp anh, cô đã xuất viện vì cô út lo cho cô nên đưa cô về nhà của họ để tiện chăm sóc.

Anh đang tức giận với cô sao? Anh không muốn gặp cô nữa hả? Anh không cần cô nữa sao?

Từ lúc ở bệnh viện đến khi về nhà cô chưa gặp anh, lúc ở bệnh viện thường cảm thấy có người đêm đêm nắm tay cô cứ nghĩ là anh nhưng rồi khi mở mắt ra thì chỉ là phòng bệnh lạnh lẽo.

Cô út muốn cô nghỉ ngơi nhưng cô không muốn, cô muốn gặp anh, cô nhớ anh. Cô muốn gọi điện cho anh nhưng cô sợ, sợ anh tức giận, sợ chính mình nghe được anh nói không cần cô nữa. Cầm điện thoại trong tay cô do dự xoay xoay điện thoại nhưng rồi lại sợ bỏ xuống.

Anh không cần cô nữa rồi, ai mà muốn một cô gái nhút nhát thiếu tự tin rồi bị chứng ngại tâm lý như cô chứ.

Thật là nhớ anh quá đi.

Nằm trong phòng lặng lẽ chảy nước mắt, lặng lẽ nhớ anh. Cô thật sự rất nhớ anh. Cô không muốn rời xa anh đâu. Càng ngày cô càng ý lại vào anh giờ không có anh cô phải làm sao đây, làm sao đây?

Cô thì ở trong phòng khóc nào biết dưới lầu có người đã sắp xếp ổn thỏa cho tương lai của hai người.

“Em nói sao? Em muốn kết hôn với con bé Vi nhà cô hả ” cô út trợn mắt vì bất ngờ.

Bà biết là hai đứa nhỏ đang yêu đương nhưng mà có nhanh quá không mới quen nhau chưa đến một năm mà.

Bà biết cậu học trò ưu tú này của chồng bà cái gì cũng tốt nhưng mỗi tội con bé nhà bà thì hoàn toàn trái ngược, nếu như hai đứa chưa tìm hiểu kỹ thì lúc cưới nhau về rồi lại ly hôn thì bà phải làm sao, bà biết bệnh vực bên nào bỏ bên nào.

“Vâng! Em mong cô chấp nhận ” anh quả quyết như vậy làm cho cô út và đương đưa mắt nhìn nhau đắn đo suy xét.

“Con bé nhà thầy nó rất vững về, ngoài về ngoài ngây thơ ngoan hiền thì nó không thể gặp người lạ, có chứng ngại tâm lý người nhà của em chấp nhận con bé sao? Lại nói gia đình em cũng là một gia đình gia giáo, có địa vị em lại là con trai một liệu có thể chấp nhận con bé sao? ” ông chỉ lo lắng bây giờ hai đứa có chấp đến với nhau nhưng con bé nhà ông lại mâu thuẫn với nhà chồng thì nó biết làm sao.

“Thầy và cô không cần lo lắng, ba ngày nay em đã về nhà nói chuyện với ba mẹ, cũng đã kể rõ cho ba mẹ em biết rồi, mẹ em không có ý kiến gì, bà nói cuối tuần này sẽ hẹn gì đình mình ăn cơm để bàn chuyện đám cưới ”

Thầy và cô quả nhiên là lo lắng hơi quá, nhớ lúc anh về nhà nói muốn cưới vợ thì mẹ anh nhảy lên vì vui mừng kia, nghe anh kể về cô bà còn tội nghiệp thay cho cô nữa, nếu như ba anh không ngăn lại thì anh đã bị bà bắt đưa đi gặp con dâu rồi.

“Ồ thì... cái đó...” đương khó xử nhìn cô út.

Bà nhìn anh suy nghĩ. Bà sợ cháu gái mình sẽ gặp cảnh mẹ chồng nàng dâu, nếu con bé bị ức hiếp thì làm sao. Bà chỉ có cô cháu gái này, bà xem con bé như con gái mà nâng niu chăm sóc, mắng con bé một chút bà còn không nổi mà nếu để người ngoài ăn hiếp nó thì bà rất xót. Con bé đã chịu khổ nhiều rồi giờ nếu lại bị ăn hiếp thì... bà sợ con bé không chống đỡ nổi.

Nghe anh nói như vậy cô út cũng bán tính bán nghi.

Anh nhìn ra được sự do dự của cô út. Anh biết cô út nâng niu chăm sóc cô như vậy nên tức nhiên là sợ cô bị ăn hiếp nên anh lấy điện thoại gọi cho mẹ mình, nhờ bà thuyết phục giúp.

Mẹ anh đúng là luật sư tài ba chỉ trong vòng năm phút mà đã thuyết phục được cô út đồng ý cho anh cưới cô, biết vậy anh đã nhờ mẹ ra trận rồi.

“Cảm ơn mẹ ”

“Thật không hiểu sao tôi lại sinh ra anh, xin bên thông gia cho cưới con gái thôi mà cũng không xong, hay anh làm gì xấu trước mặt thông gia nên họ không muốn gả con gái cho hả ”

“Con nào có, thôi con cúp máy đây ”

“Thông gia” mới đó đã nhận người thân rồi, mẹ anh đúng là nắm được mấu chốt của vấn đề đó.

“Nếu mẹ em đã nói vậy thì cuối tuần này hai nhà gặp nhau ăn cơm rồi bạn tiếp vậy”

“Em cảm ơn thầy, cảm ơn cô em sẽ chăm sóc và yêu thương Vi” anh cuối đầu cảm ơn rồi nhìn lên lầu hỏi: “Ờ... cái đó...em lên xem cô ấy chút được không?”

Nhìn ra sự nôn nóng muốn gặp cháu gái mình của anh nên bà cũng không làm khó nữa: “chắc giờ con bé vẫn còn thức, em đem ly sữa lên cho con bé giúp cô luôn nhé”

“Vâng”

Lúc anh vào phòng thì thấy cô đã ngủ, anh bước lại gần đặt ly sữa lên bàn ngồi xuống giường thì thấy giọt nước mắt của cô lặng lẽ rơi thì anh biết cô chỉ giả vờ ngủ. Anh mỉm cười đưa tay lau nước mắt cho cô, mặc dù trong lòng vẫn còn chút tức giận vì cô tự xem nhẹ mình, xem nhẹ tình cảm của anh, lại một mình chạy đi mà không nghe điện thoại của anh làm anh lo lắng còn đề mình bị phát sốt, nếu như anh không tìm thấy cô kịp lúc thì như thế nào. Định dạy dỗ con thô nhát gan này nhưng vừa thấy nước mắt của cô thì lại không đành lòng.

“Định giả vờ ngủ không muốn nhìn thấy anh hả”

Thấy cô vẫn nhắm mắt giả vờ ngủ thì anh giả vờ tức giận, giọng lạnh lùng nói: “Nếu như em không muốn gặp anh thì anh sẽ đi, sau này không xuất hiện trước mặt em nữa” nói xong anh đứng dậy quay người định đi thì thấy cô bật dậy nắm vạt áo của mình cuối đầu cắn môi khóc.

“Anh...anh đừng đi, đừng không cần em. Anh...anh...”

Nhìn cô tội nghiệp như vậy nên anh thở dài, không hoàn toàn tránh đi nhưng vẫn giả vờ tức giận, phải dạy dỗ cô mới được nếu không sau này lại có ai thấy cô dễ ăn hiếp nói ra nói vào rồi cô lại bỏ đi lúc đó anh biết tìm vớ ở đâu.

“Khóc cái gì mà khóc là em không muốn nhìn thấy anh nên anh mới bỏ đi thôi” làm ơn đi người nên khóc là anh đây thấy cô vẫn cuối đầu cắn môi rơi nước mắt thì anh đưa tay xoa xoa huyệt thái dương thầm nhủ mình không được mềm lòng.

Anh ngồi xuống giường đưa tay nâng mặt cô lên thì lại mềm lòng đưa tay lau nước mắt cho cô rồi nhẹ giọng an ủi.

“Không cho khóc nữa, giờ anh muốn nói chuyện đàng hoàng đây”

“Vâng”

“Anh hỏi em sao lại bỏ chạy ra khỏi nhà hàng?”

“...”

“Sao lại không nghe điện thoại của anh? Em có biết là em không nghe máy, không tìm được em anh lo lắng như thế nào không? Anh cũng không phải là thần tiên đâu mà không biết lo lắng. Khi tìm thấy em thì lại làm cho anh càng hoảng sợ hơn là em lại ngắt xiu, em cứ ở mãi nơi đó mà ngắt như vậy không ai phát hiện thì em có biết mình rất nguy hiểm hay không?”

“Em...em...em xin lỗi”

“Em cũng biết mình có lỗi sao? Anh nói yêu em, thích em thì em lại không tin nhưng lại tin những lời người khác nói. Anh cưng chiều, yêu thương em như vậy mà em không thấy, không cảm nhận được sao?”

“Em...em...”

“Anh nói cho em biết, anh yêu em không vì lý do gì cả chỉ đơn giản là thấy em làm cho anh có cảm giác muốn bảo vệ và yêu thương thôi. Anh không rảnh đâu mà đi thương hại hay đồng cảm cho cô gái nào cả. Anh biết là anh nói yêu em có hơi vội vàng làm cho em nghi ngờ tâm lòng của anh nhưng mà...những gì anh làm, anh nói với em trong thời gian qua em làm như không nghe không thấy gì hết cả. Đúng là rất nhiều cô gái tốt hơn em, đẹp hơn em, có điều kiện hơn em nhưng những điều đó anh không quan tâm anh chỉ quan tâm đến em chỉ biết người anh yêu thương, người anh muốn bảo vệ chỉ có mình em, chỉ có một mình cô gái tên Lê Trần Phương Vi em thôi”

“Em...em... Bác sĩ Diệp cô ấy nói em giống vợ trước của anh nên anh mới yêu em thôi, cô ấy nói người hoàn mỹ như anh sao lại thích em được tất cả chỉ vì thương hại em thôi...”

“Em...em...” thật là tức chết anh mà, anh nói nhiều như vậy.

Không đợi cô nói hết thì anh chỉ thấy mình nghe tới đó đã tức giận rồi

“Anh nói nhiều như vậy mà em...được rồi anh đi tìm những cô gái tốt hơn để yêu thương ôm ấp đây” anh đứng bật dậy khỏi giường đi ra khỏi phòng làm cô hoảng sợ vội vàng đuổi theo ôm anh.

Vì cô bất ngờ ôm với lực hơi mạnh làm anh không có chuẩn bị nên cả hai ngã xuống sàn nhưng anh phản ứng nhanh đưa tay đỡ đầu cô. Đầu cô được tay anh đỡ nên không sao còn anh thì bị đau hít một hơi khí lạnh.

“Em muốn giết anh hả ”

“ Anh đừng bỏ đi mà... em không muốn...em chưa nói xong mà...anh đừng bỏ rơi em”

Lúc này là thút thít khóc giờ thì là khóc nức lên rồi. Cô không quan tâm mình ngã có đau không mà chỉ muốn ôm anh không cho anh đi thôi, cô sợ anh nói thật, sợ anh bỏ đi.

Thấy cô ôm mình mà còn run rẩy vì sợ nên anh biết mình thật sự dọa cô nên cảm thấy đau lòng.

“ Em ... Em biết mình là không xứng với anh nhưng em sẽ cố gắng, cố gắng học hỏi để mình xứng với anh...anh đừng đi... em sẽ không nghe lời ai nói nữa, cũng không giám tự ti, không giám bỏ đi, không giám không nghe điện thoại của anh nữa...anh đừng đi có được không?... ”

Nghe cô vừa khóc nức lên vì sợ thì anh lật người để cô nằm trên người mình rồi nhẹ giọng an ủi.

“ Anh không thấy là em không xứng với anh chỗ nào cả. Anh cũng không hoàn mĩ gì cả vì vậy em không cần học hỏi hay làm bất cứ điều gì, em chỉ cần làm chính em, là người con gái anh yêu là được”

“ Em..”

“ Ngoan...anh không có đi, lúc này là anh chỉ giả vờ thôi, làm sao anh lại có thể bỏ đi, bây giờ em có đuổi anh cũng không thể rồi em đi được hướng chỉ là anh tự đi. Ngoan! Không phải sợ anh đi”

Anh chỉ là giả vờ chút thôi không phải là thật tình bỏ đi để dọa cô sợ. Anh vẫn ôm cô nằm trên sàn để cô bình tĩnh lại. Nghe tiếng khóc nhỏ dần thì biết cô đã bình tĩnh lại.

Cô ngẩng đầu nhìn anh: “ Anh... em xin lỗi, sau này em sẽ không nghĩ lung tung nữa, lúc này giả vờ ngủ là vì sợ anh tức giận nên em mới...”

“ Được rồi...anh là có chút tức giận nhưng mà đã hết giận rồi ”

“ Anh hết giận rồi sao mấy ngày nay anh không có đến gặp em cũng không có một cuộc gọi hay tin nhắn cho em ”

Sau cơn mưa trời lại sáng, sau khi được dạy dỗ hoảng sợ thì cô nhẹ giọng tổ cáo.

“ Anh là có việc nên phải về nhà định nhắn tin cho em nhưng lúc đó anh vẫn còn tức giận sợ dọa em nên anh mới không nói ”

“ Ừm ” cô nhẹ gật đầu.

“ Không muốn biết anh về nhà làm gì à ? ”

“ Anh về nhà làm gì? ”

“ Về nhà đi xin trâu cau để cưới cô gái gốc nghệch nghĩ lung tung ”

Nghe anh nói cô ngạc nhiên mở to mắt nhìn anh.

“ Mắt đã lớn lắm rồi còn mở lớn nữa làm gì ” anh yêu thương nhéo nhẹ mũi cô.

“ Anh...anh nói đám cưới...chúng ta đám cưới hả? ”

“ Không lẽ mình anh cưới được hả. Hay là em không muốn ”

“ Không phải...không phải...chỉ là hơi bất ngờ nên có hơi ngạc nhiên thôi ”

“ Anh xin lỗi vì đã không hỏi ý kiến của em mà đã sắp xếp tất cả nhưng vì có làm như vậy anh mới an tâm, mới không sợ em bị cướp đi ” nói rồi ôm chặt cô.

“ Em gốc thế này ai mà thèm chứ, chỉ có anh thôi ”

“ Cũng biết mình gốc ”

Nghe giọng anh dịu dàng như vậy thì cô rất hối hận vì lúc trước suy nghĩ lung tung mà gây ra nhiều rắc rối như vậy.

“ Ba ngày nay có nhớ anh không hả? ”

“ Nhớ... ” nghe anh hỏi cô xấu hổ nhỏ giọng đáp rồi vùi mặt vào ngực anh.

Anh mỉm cười thỏa mãn rồi nâng mặt cô lên nói: “ Hiếm lắm mới có lúc thấy em ngoan như vậy nên hôn trước một cái mới được ” nói rồi anh lật người để cô dưới thân mà hôn.

Đối với nụ hôn của anh cô có chút khản trương, có chút thẹn thùng nhưng cô rất thích anh hôn. Nụ hôn dần dần càng cuồng nhiệt cô theo bản năng hé miệng thì anh nhân cơ hội tiến sâu vào bá đạo đòi hỏi. Cô bất giác bắt đầu hôn trả lại anh.

“Ừm hừ...” Cô nghe được tiếng mình phát ra anh buông môi cô ra, cô nghĩ là nụ hôn đã kết thúc thì anh lại cúi người hôn cổ họng của cô cùng xương quai xanh, mà bàn tay đang ôm cô của anh đã dần dần rời xuống nhẹ xoa phần eo của cô từ khi nào mà cô không biết.

“A...” cô nhin không được lại rên rỉ, khuôn mặt ngây thơ đã trở nên rất đỏ không biết là do thẹn thùng hay là do vì sự đụng chạm của anh.

Anh vẫn không ngừng động tác âu yếm thân thể cô, miệng trượt đến cô bên tai, môi của anh vô cùng thân thiết mấp máy vành tai của cô.

Cô quay sang nhìn anh, ánh mắt đã mê loạn, giọng nói có chút đáng thương “em . . em sợ...”

Anh gác đầu xuống bên vai của cô để dần ổn định lại hơi thở, qua một lúc lâu mới nghe giọng anh khàn khàn: “ Anh xin lỗi... ngoan không phải sợ...”

Anh lại cúi người hôn lên môi cô, nụ hôn lúc này anh hôn thực ôn nhu rất tinh tế không giống như nụ hôn cuồng nhiệt lúc nãy, giống như muốn mượn cơ này ôn nhu hôn môi, hôn rưng có tất cả không xác định cùng sợ hãi của cô.

Tựa hồ là không thể trốn tránh nên cô đưa tay ôm chặt eo gầy của anh.

Cảm giác mình lại có thể mất không chế vì cô ngây thơ đáp lại nên anh nhẹ rủa thầm một tiếng “ chết tiệt ” liền buông môi cô ra chấm dứt nụ hôn ôn nhu đó.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tắc Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Nếu như hai người đã quyết định kết hôn thì chuyện gặp mặt hai gia đình là chuyện nên làm.

Theo như kế hoạch thì hôm nay hai gia đình gặp mặt ăn cơm. Vừa bước vào phòng ăn đã đặt trước thì mẹ của anh đã vui mừng tay bắt mặt mừng với cô, phản ứng nhiệt tình của bà ấy làm cô có chút sợ.

“Nào nào để bác xem, quả nhiên là một cô gái xinh đẹp, cái thằng con này cũng có ngày làm cho người mẹ như bác đây cảm thấy hài lòng”

“Dạ! Con chào hai bác”

“Nào nào ngồi xuống bên bác này” mẹ anh vừa định kéo cô đi ngồi kế mình thì anh đã nắm tay kéo cô lại ôm vào lòng.

“Mẹ à! Cô ấy là vợ của con rồi mới đến là dâu của mẹ”

“Thằng nhóc thối tha trong phòng này đều là người nhà cả không có người ngoài không ai thêm cướp vợ của anh đâu mà anh lo mất như vậy” Mẹ anh tức giận gõ đầu anh một cái nhưng cũng không tranh giành cô với anh nữa.

Trong phòng ăn ngoài cô út, dưỡng cùng nhóc em nhà cô thì cũng chỉ có ba mẹ anh, Như và bác sĩ Vũ là bạn trai của Như.

Anh có giới thiệu qua nhà anh với cô nên cô cũng biết sơ sơ về họ. Ba anh cũng là bác sĩ, mẹ thì là luật sư. Gia đình tri thức như vậy cô có chút hơi sợ, sợ họ không thích cô.

Thấy cô cắn môi nên anh nắm tay cô an ủi, cô ngẩng đầu nhìn anh mỉm cười.

Hai gia đình gặp nhau bàn chuyện đám cưới, ngày đám cưới định vào hai tháng sau. Anh và cô đều có nhà riêng nên nhà của cô thì cho thuê cô sẽ dọn qua sống ở ngôi nhà anh mới sau mua khi về nước.

Tất cả mọi chuyện mẹ anh và cô út lo nên cô và anh không quá bận rộn để chuẩn bị.

“Em cũng đi sao? Minh anh đi là được rồi” Hôm nay anh định hẹn gặp Bác sĩ Diệp nhưng anh lại muốn cô đi cùng.

“Em không lo cô ấy cướp anh đi hả?”

“Cái đó...”

“Ng Sloan! Đi gặp cô ấy xong dẫn em đi đến một nơi”

Nếu anh đã nói vậy thì cô cũng chịu thôi nhưng mà bác sĩ Diệp hung dữ như vậy thật là cô có chút hơi sợ.

“Anh hẹn em ra đây mà còn đưa cô ta đến là ý gì đây?” cô ta rất vui vì anh hẹn gặp cô ta nên cô ta đã trang điểm và ăn mặc thật đẹp nhưng không ngờ vừa đến lại thấy anh và con nhỏ kia tình cảm tay trong tay bước vào.

Nhìn anh sẵn sọc kéo ghế cho cô ngồi, gọi nước cho cô thì cô ta đã muốn phát điên lên rồi.

“Tuần sau bọn anh tổ chức đám cưới muốn mời em đến dự” anh đưa thiệp mời cho cô ta.

“Anh...” cô ta nhìn thiệp mời mà tức giận đến run người.

“vợ chồng anh rất vui vì em đến”

“Ha...ha...Vợ chồng...” cô ta cười, cười sự ngu ngốc cười thê lương cho người thua cuộc.

“Em quen anh đã bảy năm nhưng em không ngờ anh lại ác độc với em như vậy. Hừ... bảy năm này anh luôn lạnh nhạt hờ hững nhưng em luôn tin nếu em cố gắng theo đuổi, cố gắng bên cạnh anh rồi sẽ có ngày anh sẽ thay đổi mà quay lại nhìn em nhưng thật không ngờ bảy năm nay em lại làm một điều ngu ngốc và dư thừa”

“Anh đã nói rồi em không nên đặt tình cảm lên người anh. Anh chỉ xem em như một người bạn, tình cảm con người mà không phải cứ bỏ ra là nhất định người ta sẽ đáp lại, anh không muốn bảy năm quen biết của chúng ta bây giờ thành kẻ thù”

“Em thật không hiểu, em có gì thua cô ta mà anh lại gạt bỏ tình cảm của em để đi kết hôn với một người anh quen chưa đến một năm. Chẳng lẽ cô ta đơn thuần ngây thơ nên cần người yêu thương còn em thì đáng bị người ta ruồng bỏ sao. Anh đối với em có công bằng hay không?” cô ta cảm thiệp mời mà điên cuồng xé nát nó.

“Em bình tĩnh một chút. Đừng để mọi người coi thường em. Đúng...em hơn cô ấy mọi thứ” anh ôn nhu quay qua nhìn cô rồi nói tiếp: “Nhưng anh lại yêu cô ấy. Anh cũng không biết vì sao lại yêu thích và muốn bảo vệ cô ấy như vậy”

“Anh có từng nghĩ là mình vì quá yêu vợ trước nên nhìn cô ta anh lại nghĩ đến chị ấy mà yêu thương hay không? Anh hãy tỉnh táo lại đi” cô ta khóc rồi hét lên với anh.

“Người nên phải tỉnh táo là em đó. Anh không phủ nhận là anh còn nhớ đến vợ trước của mình nhưng anh biết Vi không phải là cô ấy”

“...”

“Anh nghĩ bây giờ anh cũng phải nên nói một câu xin lỗi với em vì bảy năm qua anh đã không dứt khoát với em để em hy vọng và rồi dẫn đến hiện tại hôm nay” anh đứng dậy xin lỗi cô ta.

Cô ta nhìn anh đứng dậy xin lỗi mình làm lòng cô ta rất đau. Đến cuối cùng anh vẫn xem cô ta như một người bạn mà đối xử.

Trách ai bây giờ, người ta không yêu mình mà tự mình đa tình đơn phương theo người ta chứ người ta có nói có hứa hẹn gì đâu đến cuối cùng lại thu nhiều đau khổ và quả đắng như vậy.

“ha...ha...xin lỗi, bây giờ xin lỗi thì có ích gì chứ. Tình cảm đã bỏ ra cứ nghĩ là sẽ có kết quả lại đi làm người xấu nhưng thật không ngờ đến cuối cùng lại chẳng được gì còn khiến mình thê thảm như vậy! Em cứ nghĩ là mình đã có được anh nên đã làm rất nhiều việc nhưng lại làm trò cười cho thiên hạ...Xin lỗi vì em ích kỉ không thể chúc hai người hạnh phúc và đám cưới của hai người em không thể đến dự” nói rồi cô ta đứng dậy bỏ đi.

Nhìn Bác sĩ Diệp khóc lóc bỏ đi như vậy làm cô rất áy náy và tội nghiệp cho cô ấy, chỉ vì yêu nên mới theo đuổi nhưng lại yêu không đúng người.

“Làm gì đứng ngốc ra vậy” anh đưa tay vén nhẹ tóc cho cô bị gió thổi bay.

“Em chỉ là thấy tội nghiệp cho Bác sĩ Diệp thôi, nhìn cô ấy rất là đau lòng”

“Anh biết nhưng anh thà làm cô ấy đau lòng hiện tại hơn là cô ấy vẫn cố chấp như xưa” anh biết mình quá đáng nhưng anh không muốn cô lại nghe lời người khác rồi suy nghĩ lung tung.

“Thật ra cũng không thể trách cô ấy được mà” cô cuối đầu nói nhỏ.

“Gi? Không trách cô ấy chẳng lẽ trách anh”

“Ai biết anh đẹp trai lạnh lùng như vậy làm tim người ta thổn thức làm chi nhưng mà em vẫn rất hâm mộ chị ấy dám theo đuổi người mình yêu”

Nếu đổi lại là cô thì chắc cô không đủ can đảm để theo đuổi anh những bảy năm đâu. Cô ấy là một cô gái can đảm nếu yêu được thì sẽ buông được.

“Ngốc”

Gặp bác sĩ Diệp xong anh đưa cô đi đến thăm mộ của chị Vân vợ trước của anh. Anh mua cho chị ấy một bó hoa đỗ quỳen là loài hoa chị ấy thích nhất lúc còn sống.

Nhìn vào di ảnh của chị làm cho cô lòng cô thất lại bất ngờ rơi nước mắt, trong ảnh là một cô gái rất trẻ với nụ cười tỏa nắng hiền lành.

Anh lau di ảnh rồi nói rất nhiều chuyện với chị.

“ Vì cô ngốc này ghen tị với em nên anh đưa cô ấy đến gặp em, mặc dù cô ấy có hơi chút ngốc, có chút nhát gan nhưng lại rất biết nghe lời và chăm sóc anh vì thế cho nên em cứ yên tâm mà an nghỉ anh sống rất tốt, rất hạnh phúc. Xin lỗi vì không thể giữ lời hứa là sẽ yêu em suốt đời nhưng anh vẫn vĩnh viễn không bao giờ quên và mãi mãi nhớ đến em nhớ đến người con gái luôn luôn tươi cười” nói rồi giọng anh nghẹn ngào, một giọt nước mắt vừa rơi từ viên mắt của anh.

Cô ngồi xuống nắm tay anh, lau nước mắt cho anh.

“ Chào chị, em là Vi, em hứa em mạnh mẽ và sẽ chăm sóc cho anh ấy. Em xin lỗi vì lòng ích kỉ của mình nhưng em chỉ cho anh ấy khóc lần này thôi, lần sau chúng em đến là anh ấy sẽ cười hạnh phúc hơn không phải mít ướt như vậy nữa ” cô cười cười ôm anh nhưng nơi khóe mắt vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt chưa rơi.

Anh nắm tay cô bước ra khỏi nghĩa trang. Nhìn bàn tay ấm áp đang nắm chặt tay mình cô mỉm cười hạnh phúc.

Bắt đầu từ hôm nay em sẽ thay chị nắm tay anh ấy đi hết quãng đời còn lại, thay chị cho anh ấy hạnh phúc và vui vẻ chia sẻ những khổ đau vì anh ấy chủ nhân của đôi bàn tay này đáng được hưởng.

Chẳng qua hạnh phúc tắc đường nên đến muộn, chẳng là anh ấy lỡ bước nên lạc đường trễ hẹn với cô nhưng đến cuối cùng người con gái nắm chặt tay anh và dựa vào tấm lưng vững chắc an toàn đó chính là cô, là người con gái hạnh phúc nhất.

----- o0^0o-----

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tắc Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ngoại truyện

Vừa kết hôn mới được mấy ngày thì anh phải đi dự hội thảo y học ở tỉnh khác nên nhờ Như chăm sóc cô.

Anh cũng thật là, cô đâu phải con nít đâu cần người chăm sóc, lúc trước không có anh cô vẫn sống tốt đấy thôi.

Nghe chị dâu oán giận vì anh mình lo lắng quá thì Như cười nói: “ Chị thật là sống trong phúc mà không biết hưởng, em đây nhân chứng sống đây, anh em hai mươi mấy năm em mà trông chờ anh ấy chăm sóc em như chị thì em cũng tạ ơn trời đất rồi ” Như chọn một chiếc áo ngủ cho cô: “ Cái này ok nè, chị đi mặc thử em xem ”

Cuối tuần nên hai chị em hẹn nhau đi mua sắm, cô em chồng này của cô thật là nhiệt tình chọn cho cô cái áo ngủ ren đen hai dây sexy như vậy mà bảo cô mặc.

“ Cái này có lộ liễu quá không, mỏng quá thấy hết tron rồi ”

“ Chị thật là... Thấy thì đã sao chứ, cũng chỉ có anh em nhìn thôi, hai người đã là vợ chồng rồi chẳng lẽ chị còn sợ anh ấy thấy ” ha ha em là cố tình cho anh ấy thấy chị mà sôi máu đó... Như tự cười đắc ý.

“ Nhưng mà mặc như vậy chị vẫn thấy kỳ kỳ... nếu anh em thấy chị mặc hở như vậy anh ấy có tức giận không ”

“ Em đảm bảo là anh ấy sẽ không tức giận, anh ấy còn rất vui vẻ nữa là đằng khác ”

“ Phải không? Chị sợ anh ấy không thích ”

“ Chị cứ thử đi, chờ ngày mai anh em về chị mặc cho anh ấy nhìn em đảm bảo anh em sẽ vô cùng vui vẻ ” Nói rồi Như đẩy cô vào phòng thử đồ.

Hí... hí...anh trai yêu dấu hãy đợi đó em nói là sẽ có ngày em trả thù mà, ai bảo anh không chịu thương em chút nào hết làm chi..

“ Em làm sao vậy? Lạnh hả hay sao mà trùm chăn kín mít vậy?” anh thấy hôm nay cô là lạ, ăn cơm thì luôn lén lén nhìn anh còn lúc đi tắm thì lại giành tắm ở phòng ngủ bảo anh xuống phòng tắm dưới lầu tắm, giờ thì anh mới vừa tắm xong vào phòng ngủ thì thấy cô quấn chăn che kín cả người.

Cô có chuyện gì đâu anh hay sao mà cô hành động lạ vậy, anh định lát nữa nghiêm hình bức cung cô. Mấy ngày nay anh đi vắng không biết theo con bé

Như kia nó dạy cho cô nhiều chuyện điên khùng gì rồi.

Nói thì nói vậy nhưng thấy cô đắp chăn cao như vậy anh vẫn điều chỉnh nhiệt độ của máy lạnh vì sợ cô lại bị cảm thì khổ.

“Như thế nào rồi? Anh đã điều chỉnh nhiệt độ rồi mà vẫn còn lạnh hả? ” anh sợ sờ trán cô thử đo nhiệt độ nhưng mà thấy nhiệt độ cơ thể cô bình thường mà, có vẻ hơi nóng do đắp chăn.

“Em... em không có lạnh ” cô nhìn anh ấp úng trả lời

“Không lạnh thì hạ chăn xuống làm gì đắp cao như vậy. Em có chuyện gì giấu anh đúng không? Mấy ngày nay theo con bé Như lại gây ra chuyện gì rồi ”

“không...không...không có”

“Chắc chắn là có nếu không em sẽ không ấp úng như vậy ” anh vừa nói vừa kéo chăn trên người của cô xuống nhưng cô cố sống chết kéo lại: “em kéo chăn xuống cho anh nếu không anh sẽ tức giận đó ”

Cô nhìn anh khoanh tay trước ngực mà nói giọng uy hiếp nên cô từ từ kéo chăn xuống.

Nhìn cô từ từ kéo chăn xuống lộ ra áo ngủ gợi cảm thấy da thịt thì làm anh tròn mắt nhìn cô chần vẩn.

“Em đang mặc cái gì trên người vậy hả ”

“Em...em...”

“Lại là con bé điên khùng kia mua cho em phải không. Sau này không được nghe theo những lời điên khùng của con bé nữa nghe không ” anh tin cô không giấu mua cái loại áo ngủ gợi cảm như vậy đâu nhất định là công lao của em gái thân yêu của anh rồi. Sau này phải ít cho cô tiếp xúc với con bé nếu không em ấy sẽ dạy hư vợ anh.

“Anh... anh không thích nó hả? Nếu anh không thích thì em sẽ đi thay ra ” sợ anh tức giận nên cô trèo qua người anh định vào nhà tắm thay ra nhưng vừa ngồi dậy bò qua người anh thì bị anh kéo lại đè dưới thân.

“Không phải là anh không thích mà là anh sợ mình sẽ mất không chế” nói rồi cúi đầu hôn cô.

Nói đùa sao, lúc này vợ mình ăn mặc gợi cảm như vậy thì làm sao anh phải kìm chế chứ cô là vợ anh mà.

Anh hôn cô từng chút từng chút một từ trán đến mắt mũi và cuối cùng là đôi môi nhỏ ngọt ngào. Nụ hôn càng lúc càng sâu, anh đưa lưỡi vào sâu trong khoang miệng của cô. Anh xé toang chiếc áo ngủ gợi cảm làm anh điên cuồng kia rồi ném chúng xuống giường. Tay anh nóng rực vuốt ve thân thể cô từ từ đi chuyển chạm tới bầu ngực của cô nhẹ nhàng xoa nắn.

Thân thể của anh đang đè trên cô càng lúc càng nóng, đôi tay nóng rực kia cũng từ từ vuốt ve từng tấc da thịt của cô. Nhìn vào đôi mắt nóng rực của anh làm cho thân thể của cô cũng bắt đầu nóng lên cô xấu hổ gục đầu lên vai anh, anh thuận thế trêu chọc vành tai nhạy cảm của cô rồi lại dỗi xuống mút nhẹ sau gáy cô.

Cảm giác tê dại làm cho cô run rẩy. Nhìn vào đôi mắt long lanh ngập nước vì động tình của cô làm cho anh quên mất hai chữ kìm chế là như thế nào.

“Anh muốn em ”

Nói rồi lại cúi người ngậm nụ hoa trước ngực cô lúc nhẹ nhàng lúc mạnh mẽ bú mút làm cô rên nhẹ ra tiếng.

Nghe cô được tiếng rên nhẹ của cô làm anh mỉm cười thỏa mãn. Anh thở gấp đưa tay gạt bỏ toàn bộ quần áo vướng bận của hai người.

Ánh mắt mờ mịt ngập nước của cô làm cho cơ thể anh nóng rực làm anh càng mãnh liệt muốn cô. Bàn tay nóng rực một lần nữa thiêu đốt thân thể cô, bàn tay đưa xuống đẩy ra hai chân đang khép chặt của cô và khẽ chạm, sự đụng chạm của anh làm cô run rẩy. Ngón tay tìm vào chỗ tư mật của cô anh biết cô đã chuẩn bị xong thì đưa vật nóng đã muốn bộc phát hạ thấp người tiến vào cơ thể cô.

Bị anh bất ngờ tiến vào làm cho cả hai rên nhẹ thỏa mãn nhưng anh không cho cô thời gian thích ứng thì anh đã không ngừng vận động. Anh mãnh mẽ tiến sâu vào, mạnh mẽ chiếm dữ cô, mọi âm thanh kháng nghị của cô đều bị anh nuốt hết vào nụ hôn bá đạo của anh. Cô rất nhạy cảm nên nơi tư mật buộc chặt lấy anh làm anh khẽ rên lên một tiếng cũng đẩy nhanh vận động đưa hai người đạt đến cái gọi là “dục tiên dục tử”. Anh gầm nhẹ phóng thích rồi gục xuống trên người cô. Cô nghe được hơi thở gấp rút của anh.

Anh điều hòa hơi thở rồi lật người nằm nghiêng kéo cô vào lòng anh hôn nhẹ lên trán cô: “em có ổn không? ”

Cô xấu hổ không đáp mà chỉ đưa tay ôm eo anh vùi đầu sâu vào ngực trần của anh.

“Ngủ đi, ngoan ” đưa tay kéo chăn đắp cho hai người, anh mỉm cười hôn đỉnh đầu cô chúc cô ngủ ngon.

Không biết nếu như con bé Như biết chiếc áo mà em ấy trăm ngàn tuyển chọn cho cô bị anh xé nát thì có phản ứng như thế nào, chắc là tức điên lên gọi điện nói anh không có mắt thẩm mỹ, không biết cái gì gọi là thời trang. Nhưng dù sao cô cũng phải cảm ơn em ấy mới được vì anh.

Cô cọ cọ vào người anh tìm tư thế thoải mái rồi mỉm cười mà tiếp đi.

Đêm đã khuya, trăng nhờ mây che mắt, gió cũng muốn ngừng vì không muốn quấy rầy những người có tình.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tắc Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.